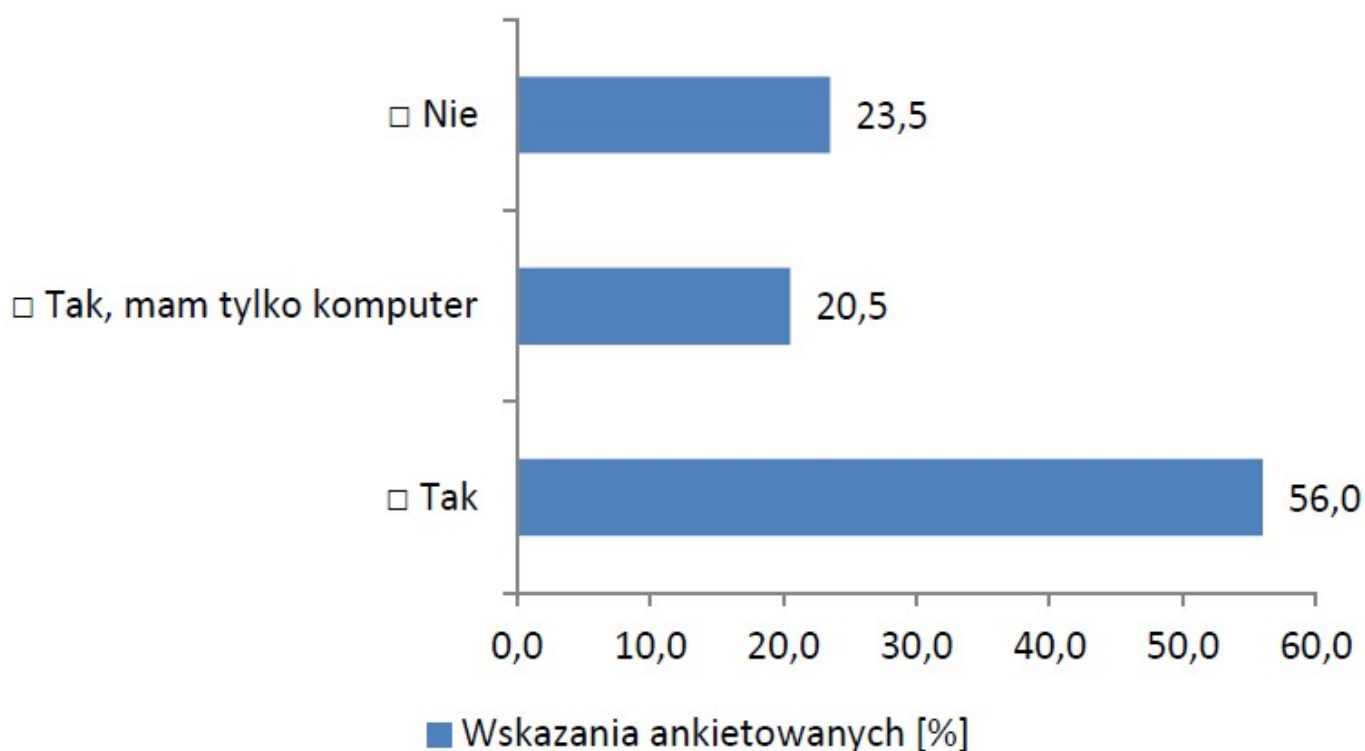

Zagrożenie rozwoju psychofizycznego pod wpływem oglądania scen przemocy zaobserwowanych na ekranie komputera (w Internecie)

Badana młodzież zapytana o to, czy ma w domu komputer i dostęp do Internetu w 56,0% odpowiedziała, że tak; w 23,5%, że nie. 20,5% ankietowanych ma w domu sam komputer, bez dostępu do sieci Internet – wykres 24.

Wykres 24. Posiadanie w domu komputera i dostępu do Internetu

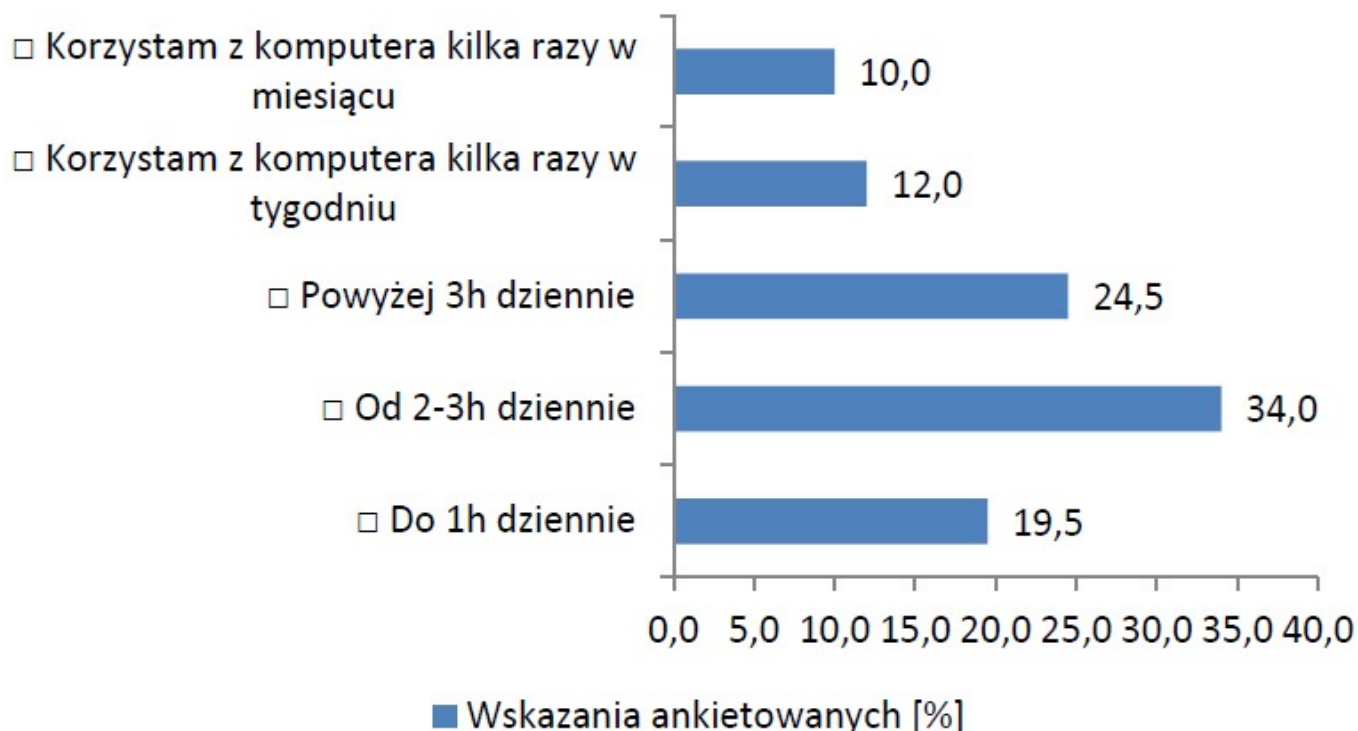

Źródło: opracowanie własne.

34,0% badanych poświęca na korzystanie z komputera od 2-3h dziennie; 24,5% – powyżej 3h dziennie; 19,5% do 1h dziennie. 12,0% badanych użytkuje komputer kilka razy w tygodniu, a

10,0% – kilka razy w miesiącu – wykres 25.

Wykres 25. Czas poświęcany na korzystanie z komputera

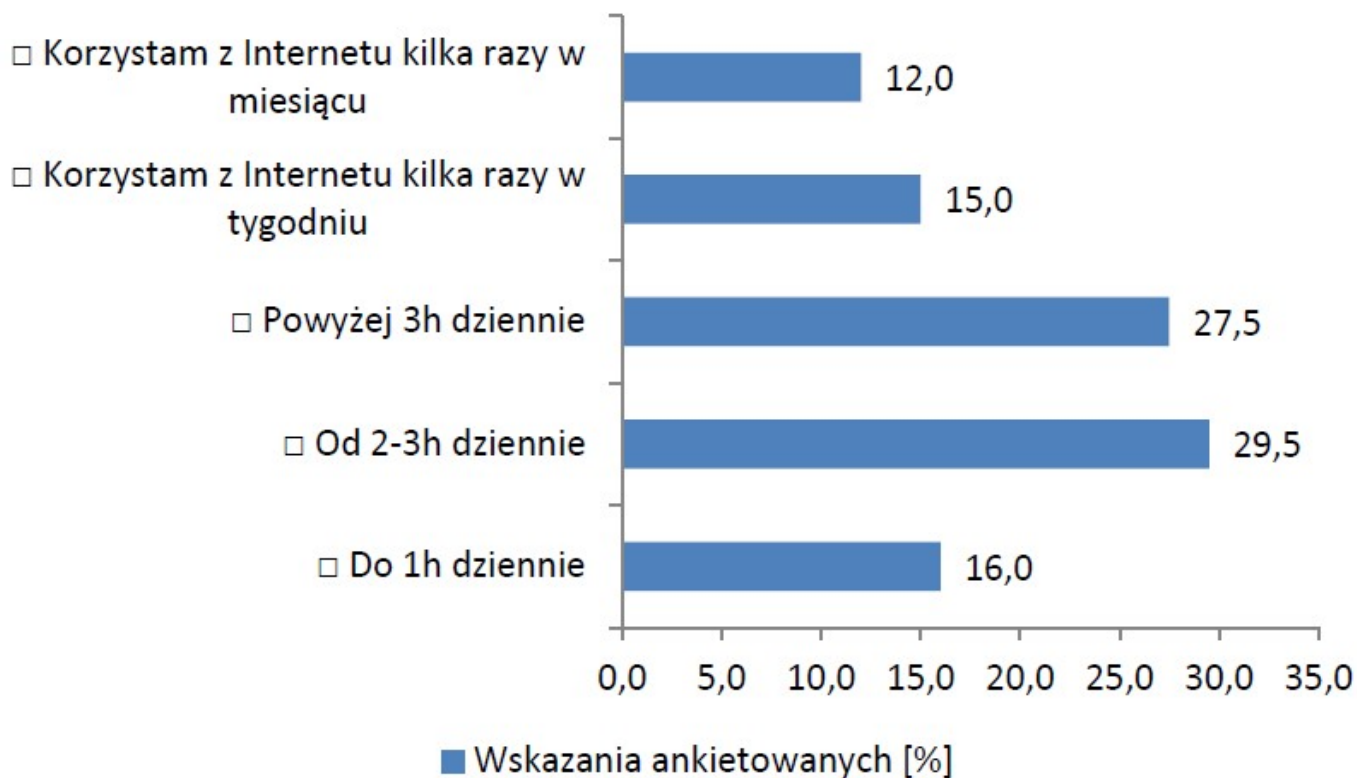

Źródło: opracowanie własne.

29,5% badanych poświęca na surfowanie po Internecie od 2-3h dziennie, z kolei 27,5% – powyżej 3h. 16,0% ankietowanych opowiedziało się za wariantem do 1h dziennie; 15,0% zadeklarowało, że korzysta z Internetu kilka razy w tygodniu; a 12,0%, że użytkuje Internet kilka razy w miesiącu – wykres 26.

Z odpowiedzi udzielnych na pytania dotyczące czasu użytkowania komputera i Internetu można wywnioskować, że $\frac{1}{4}$ badanych może być uzależniona od korzystania z tych mediów. Wskazuje na to częstotliwość ich użytkowania (powyżej 3h dziennie).

Wykres 26. Czas poświęcany na surfowanie po Internecie

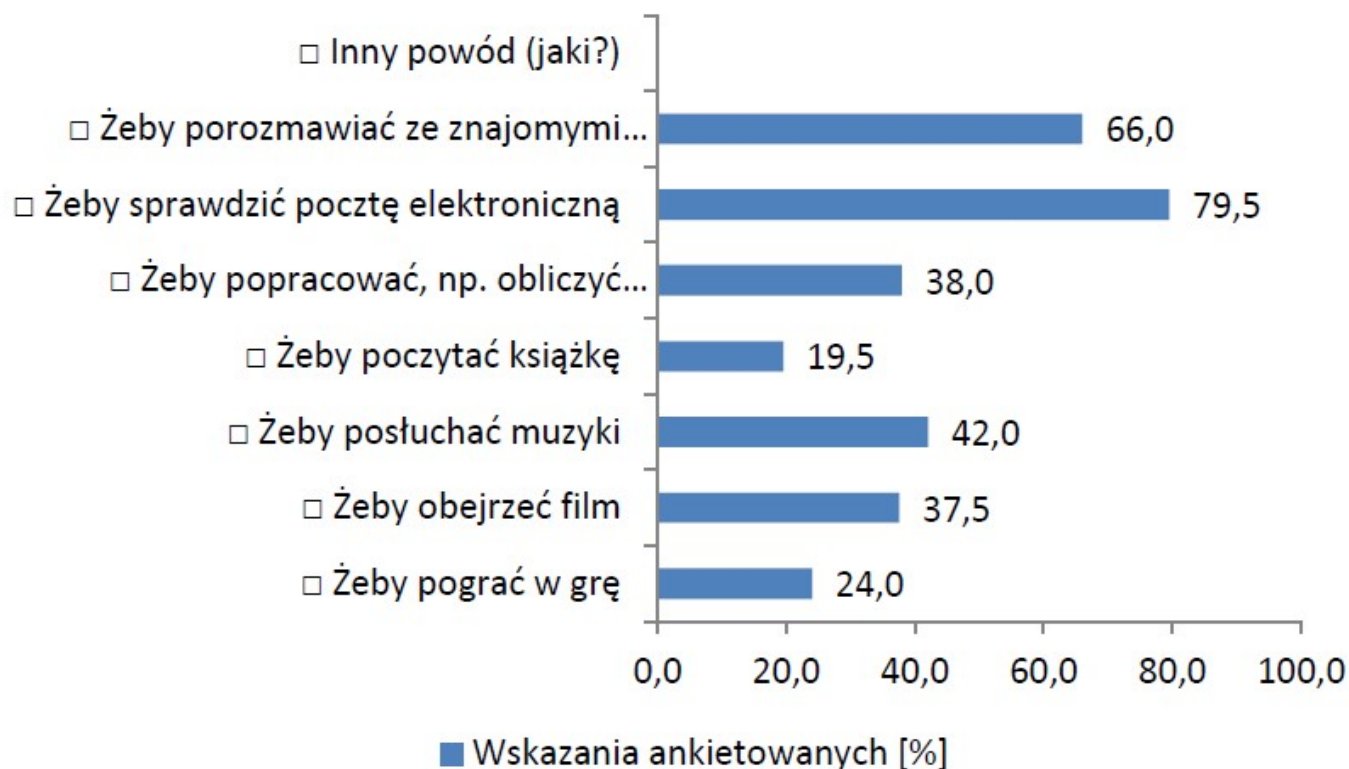

Źródło: opracowanie własne.

Głównymi powodami korzystania z komputera przez badaną młodzież są: sprawdzenie poczty e-miało – 79,5% wskazań; prowadzenie rozmów ze znajomymi przez komunikatory i portale społecznościowe – 66,0% wskazań; posłuchanie muzyki – 42,0% odpowiedzi; obejrzenie filmu – 37,5%. Odpowiedzi te pokazują, że Internet służy badanej grupie głównie do komunikowania się – wykres 27.

Dane nie sumują się do 100% z uwagi na możliwość wyboru kilku odpowiedzi.

Wykres 27. Powody korzystania z komputera

Źródło: opracowanie własne.

Kolejne pytanie odnosiło się do typów stron i ich zawartości, najczęściej oglądanych przez badaną młodzież. 39,0% opiniodawców zadeklarowało, że często zdarza im się oglądać za pośrednictwem Internetu filmy przeznaczone dla dorosłych. 29,5% stwierdziło, że tego typu filmy ogląda rzadko; a 31,5%, że nigdy – wykres 28.

Podobnie rozkład odpowiedzi wyglądał przy pytaniu o programy emitowane za pośrednictwem Internetu a przeznaczone dla dorosłych. 44,0% badanych uznało, że zdarza im się często oglądać tego typu programy; 24,5% robi to rzadko; a 31,5% nigdy – wykres 28.

Dość małą popularnością cieszą się strony internetowe zawierające w swojej treści programy i filmy o zjawiskach paranormalnych. 58,0% badanych przyznała, że tego typu strony internetowe przegląda rzadko; 26,0%, że często; a 20,0%, że nigdy – wykres 28.

Jeszcze mniejszy odsetek badanych często ogląda za

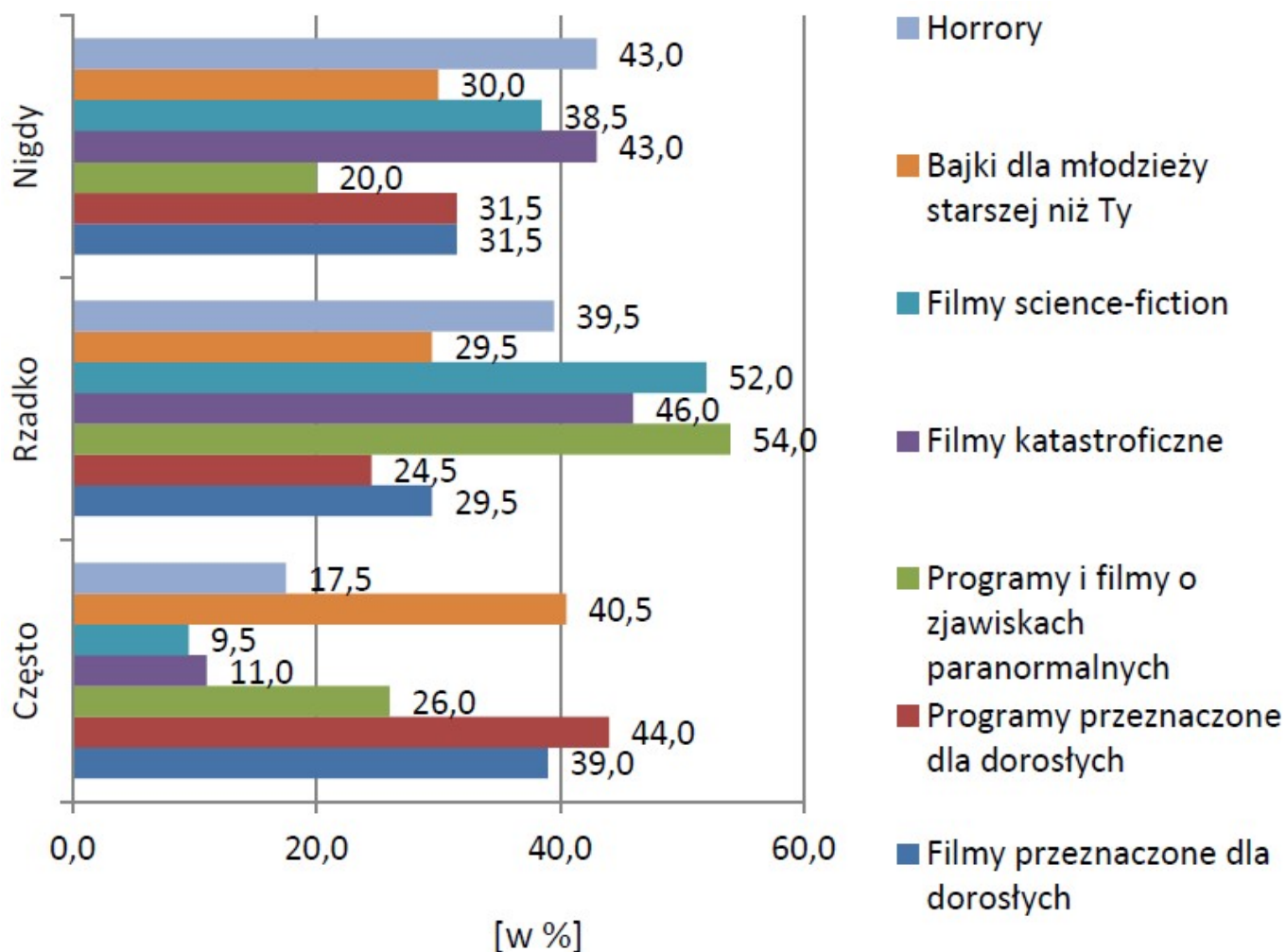
pośrednictwem Internetu filmy katastroficzne – 11,0% wskazań; rzadko czyni to 46,0% ankietowanych; a nigdy – 43,0% opiniodawców – wykres 28.

Mało atrakcyjne są dla większości ankietowanych również strony internetowe prezentujące filmy science-fiction. Rzadko ogląda je 52,0% badanych; nigdy – 38,5% ankietowanych; a często jedynie 9,5% respondentów.

Większą popularnością niż filmy science-fiction cieszą się bajki dla młodzieży starszej niż ankietowani. Często tego typu programy przez Internet ogląda 40,5% badanych; nigdy – 30,0% respondentów; nigdy – 29,5% opiniodawców – wykres 28.

43,0% respondentów nigdy nie ogląda za pośrednictwem Internetu horrorów. 39,5% ankietowanych zdarza się to rzadko, a 17,5% badanych często – wykres 28.

Wykres 28. Częstość oglądania różnego typu programów przez Internet

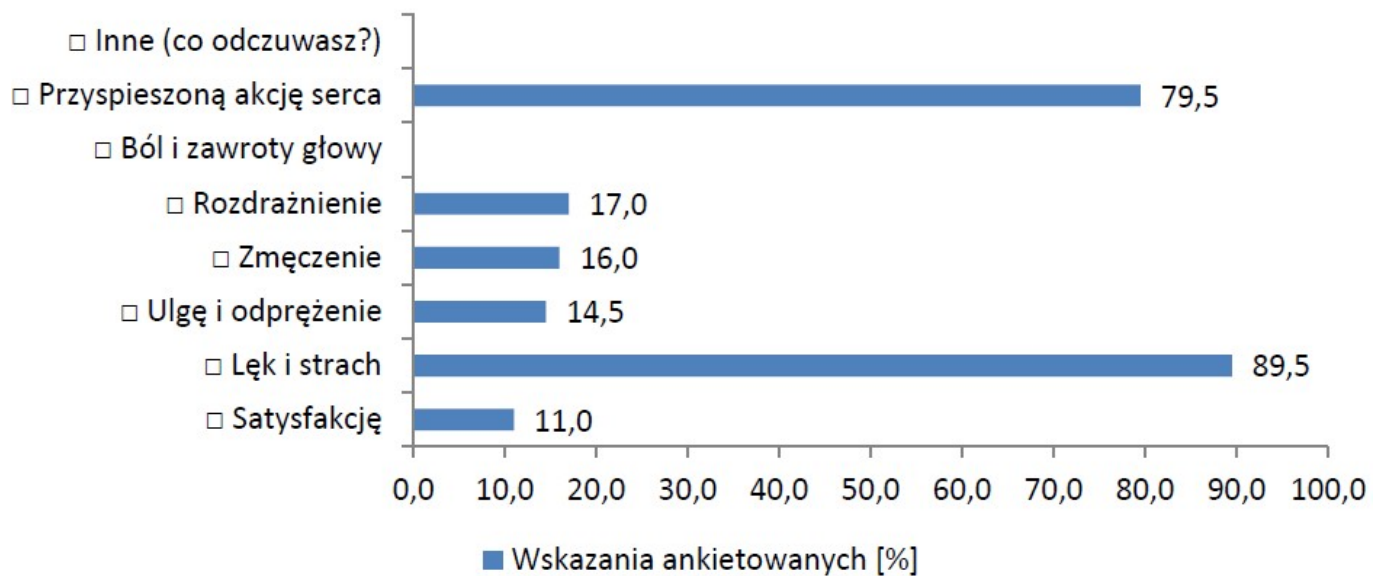

Źródło: opracowanie własne.

Odczucia ankietowanych po obejrzeniu jakiejś brutalnej sceny w Internecie są bardzo podobne jak w przypadku programów oglądanych w telewizji. 89,5% ankietowanych odczuwa po zaobserwowaniu takiej sceny lęk i strach, a 79,5% – przyspieszoną akcję serca. 17,0% badanych jest rozdrażniona, 16,0% ankietowanych zmęczona. 14,5% badanych czuje ulgę i odprężenie, a 11,0% satysfakcję – wykres 29.

Dane nie sumują się do 100% z uwagi na możliwość wyboru kilku odpowiedzi.

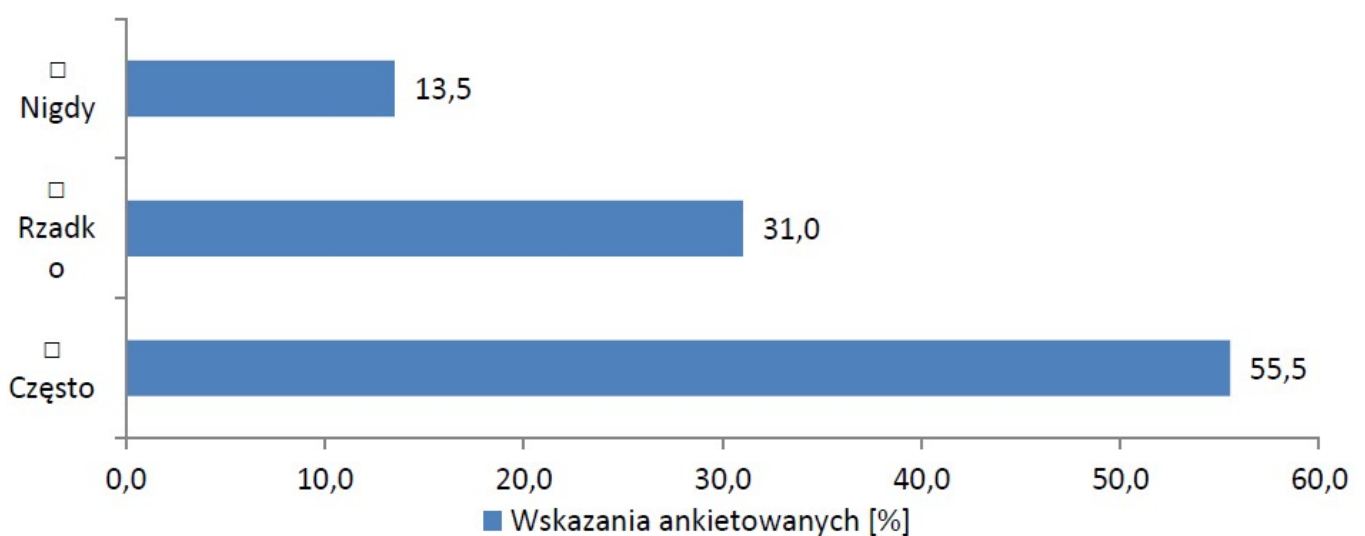
Wykres 29. Stan odczuwany po obejrzeniu w Internecie brutalnej sceny

Źródło: opracowanie własne.

55,5% ankietowanych często spędza swój wolny czas na surfowaniu po Internecie. 31,0% stwierdziło, że zdarza im się to rzadko; a 13,5%, że nigdy. W związku z tym, oglądanie telewizji i surfowanie po Internecie to jedne z głównych sposobów spędzania wolnego czasu przez badaną młodzież – wykres 30.

Wykres 30. Częstość spędzania wolnego czasu na surfowaniu po Internecie

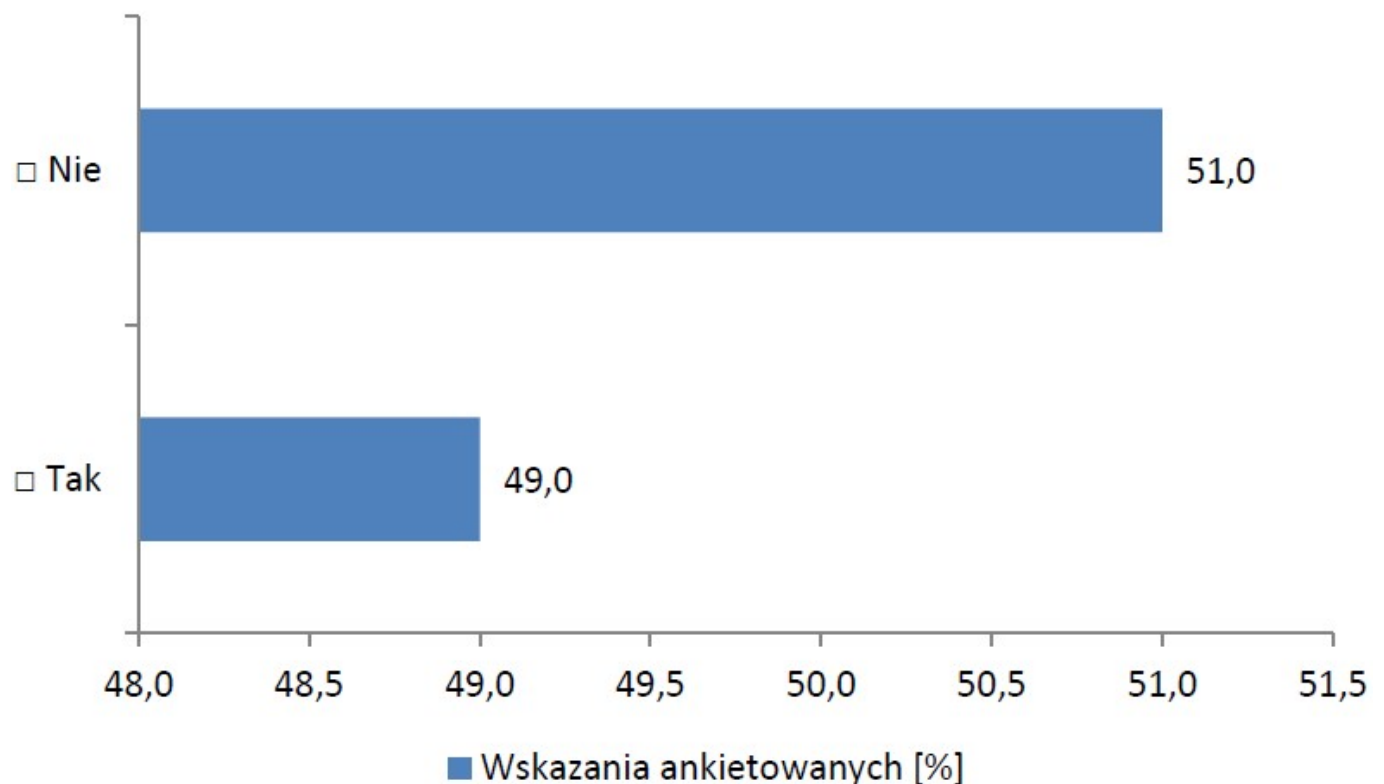

Źródło: opracowanie własne.

Większość badanych zapytana o to, czy zdarzyło im się powielić

brutalne zachowanie zaobserwowane w Internecie w świecie realnym opowiedziało się za wariantem przeczącym – 51,0% wskazań. Jednakże, aż 49,0% badanych stwierdziła, że im się to zdarzyło. Zapytani jakie zachowanie powielali, najczęściej wskazywali na kopnięcia i symulację sztuk walki. Podobnie jak w przypadku scen zaobserwowanych na ekranie telewizora, badana młodzież powieliła głównie agresywne zachowania fizyczne, ukierunkowane na zadanie bólu innemu człowiekowi – wykres 31.

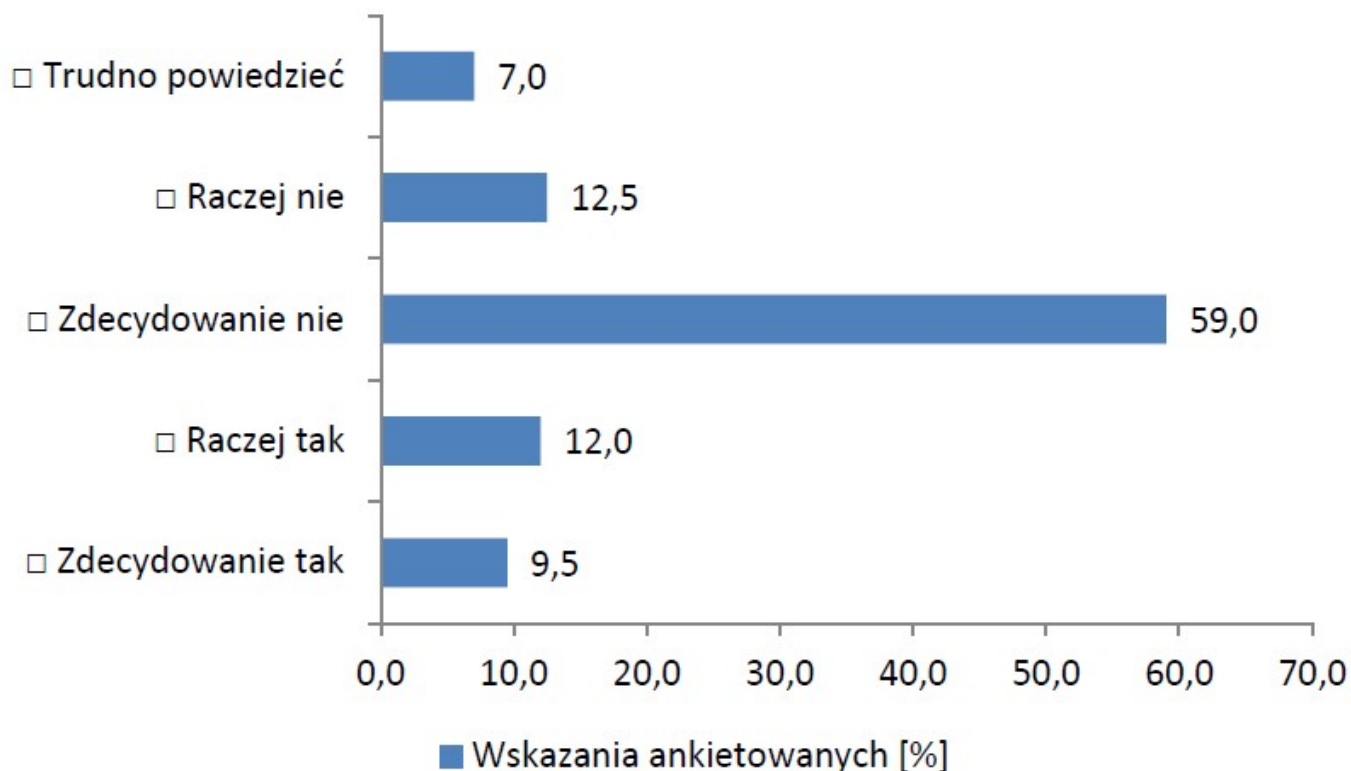
Wykres 31. Powielenie zachowania brutalnego zaobserwowanego w Internecie w rzeczywistości

Źródło: opracowanie własne.

Respondenci zapytani o to, czy w szkole mają problemy w koncentracją w 59,0% odpowiedzieli, że zdecydowanie nie; a w 12,0%, że raczej nie. Łącznie 21,5% badanych przyznało, że ma taki problem; a 7,0% badanych nie potrafiło udzielić jednoznacznej odpowiedzi – wykres 32.

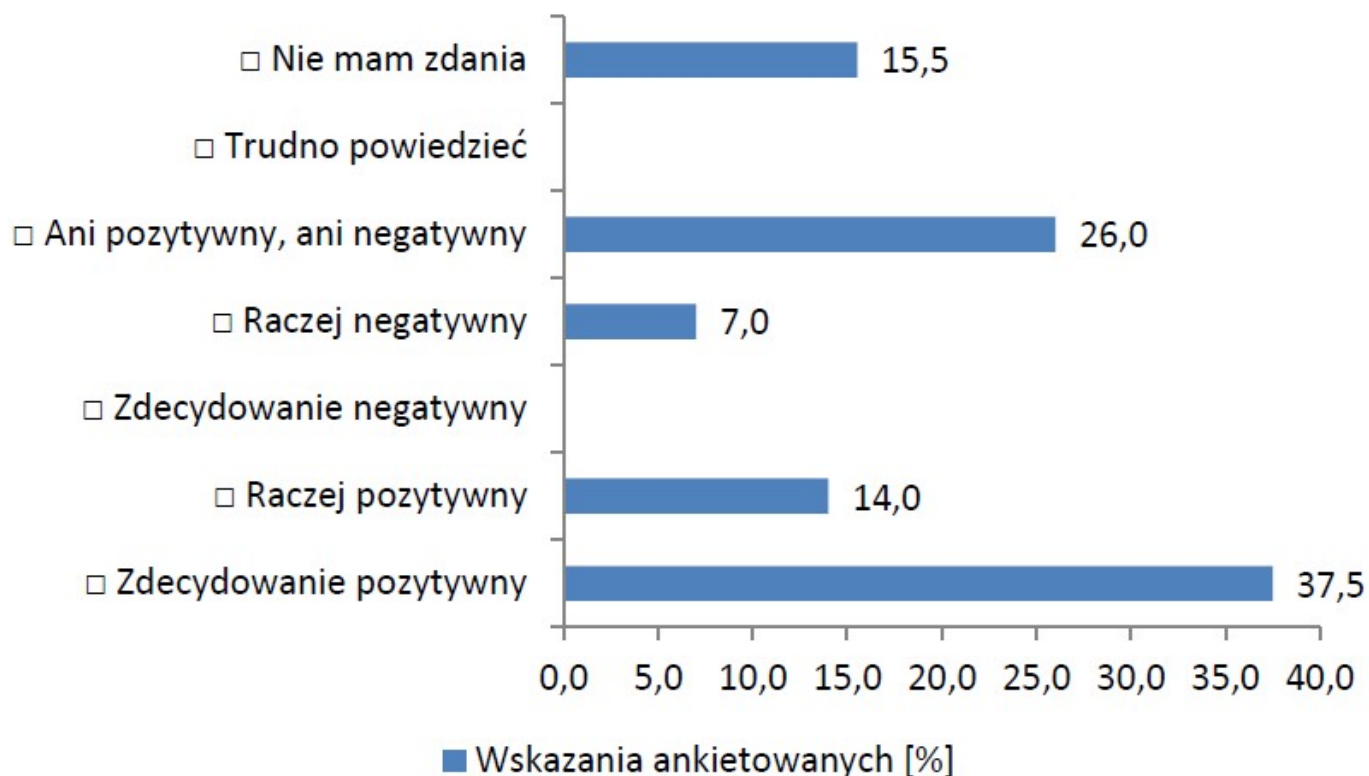
Wykres 32. Problemy z koncentracją na lekcjach w szkole

Źródło: opracowanie własne.

51,5% badanych jest zdania, że rzeczywistość wirtualna wpływa na nich zdecydowanie pozytywnie lub raczej pozytywnie. 26,0% ankietowanych uważa, że wpływ ten nie jest ani pozytywny, ani negatywny. 15,5% badanych nie ma zdania na ten temat; a jedynie 7,0% badanych sądzi, że oddziaływanie to jest raczej negatywne – wykres 33.

Wykres 33. Wpływ rzeczywistości wirtualnej Internetu na badaną młodzież gimnazjalną i licealną

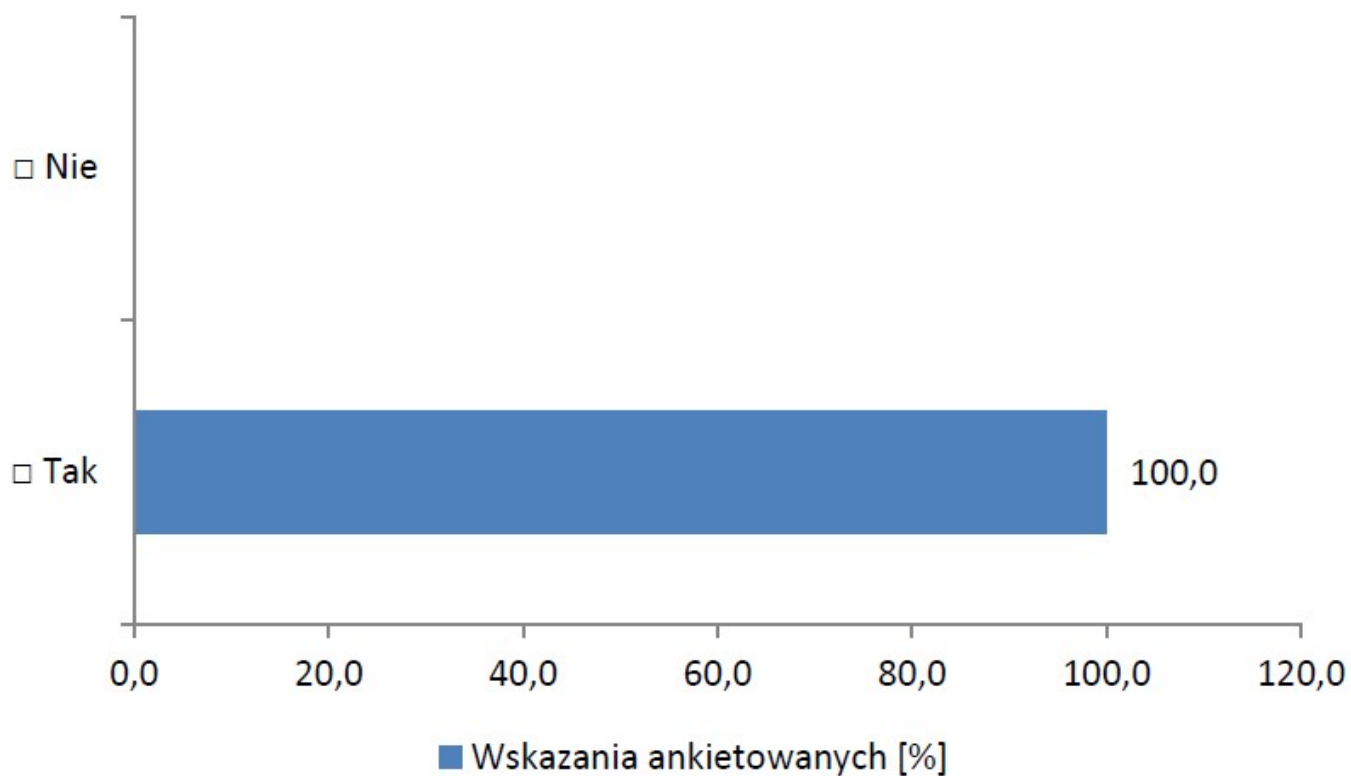
Źródło: opracowanie własne.

Jeśli szukają Państwo pomocy w napisaniu własnej pracy - potrzebują Państwo fachowych konsultacji to polecamy stronę [pisanie prac](#) - profesjonalna pomoc w pisaniu prac w granicach prawa.

Zagrożenie rozwoju psycho-fizycznego pod wpływem oglądania scen przemocy zaobserwowanych w telewizji

100% badanych potwierdziła posiadanie w domu telewizora – wykres 14.

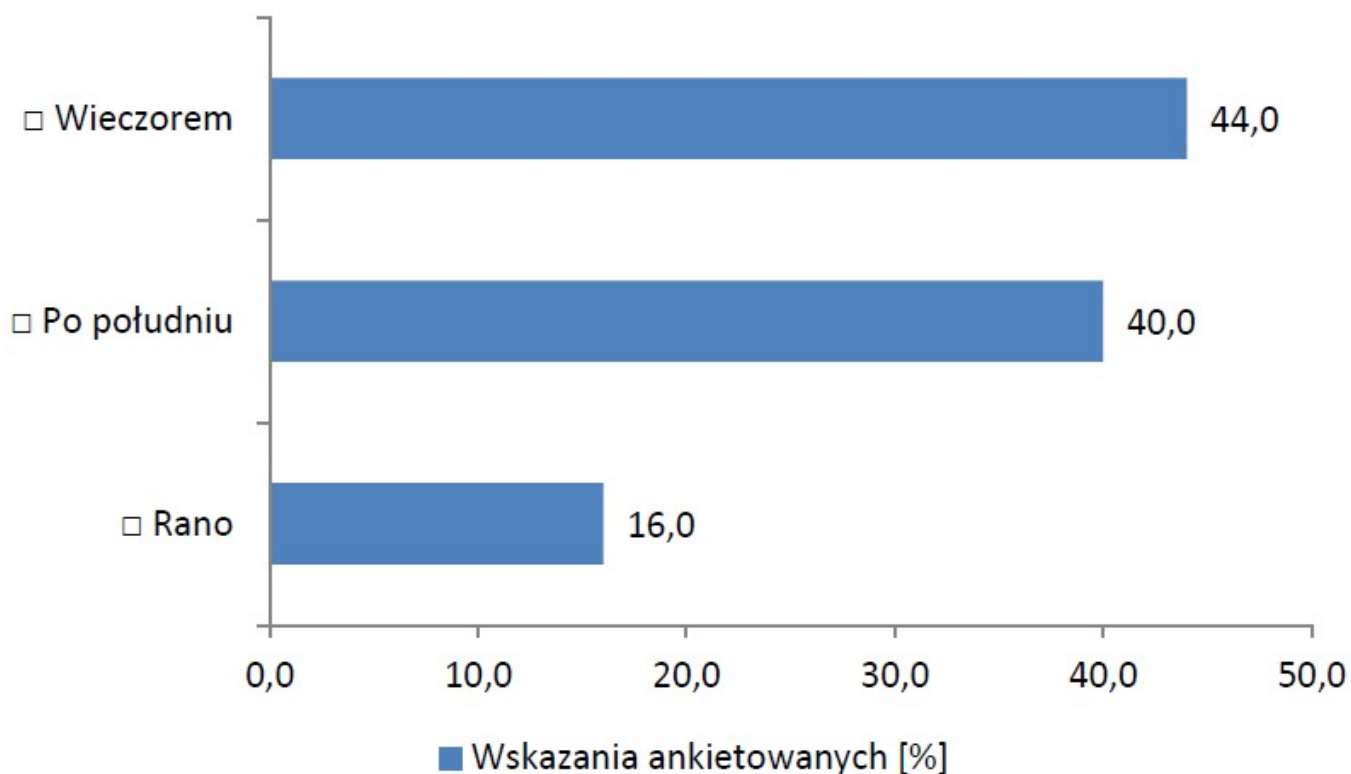
Wykres 14. Posiadanie w domu telewizora

Źródło: opracowanie własne.

Badana młodzież zapytana o porę dnia, w której najczęściej ogląda telewizję, w 44,0% wskazała na wieczór, w 40,0% na porę popołudniową, a w 16,0% na godziny poranne – wykres 15.

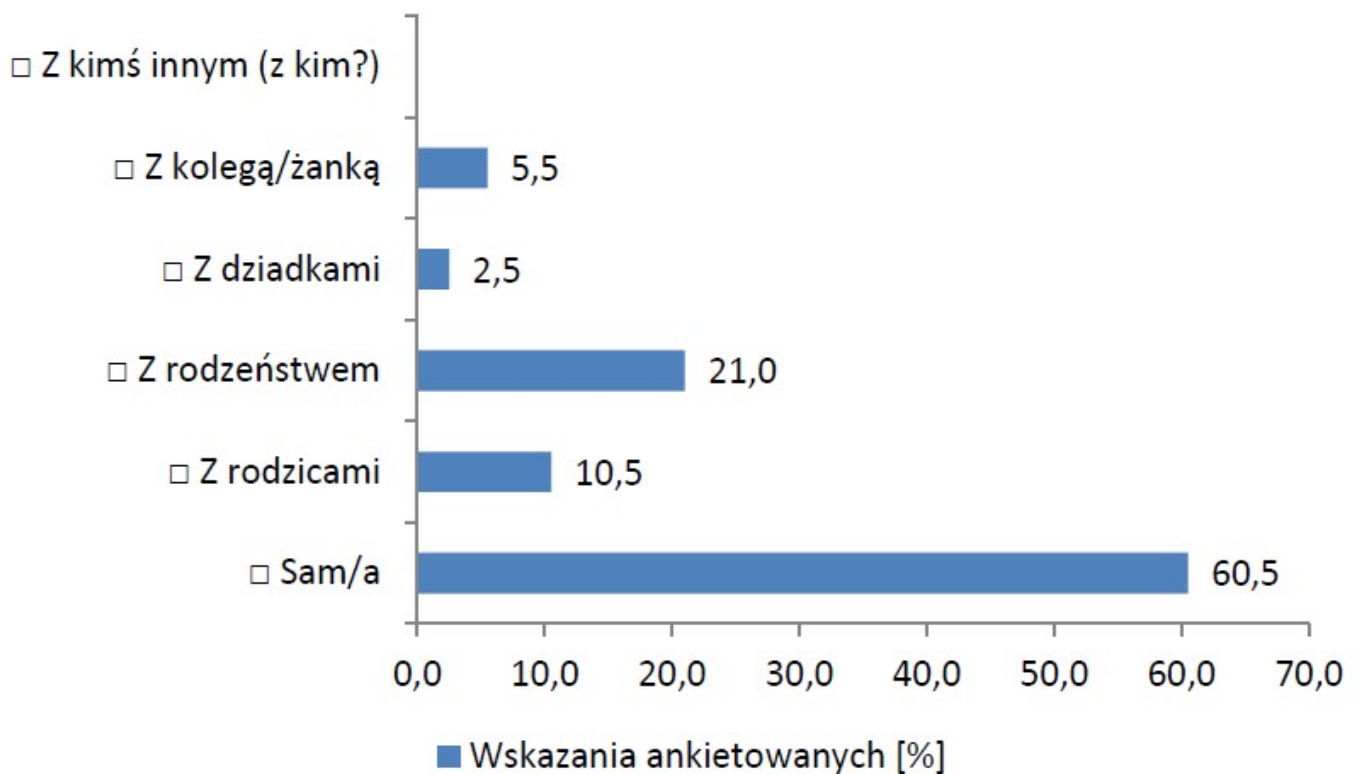
Wykres 15. Najczęstsza pora dnia oglądania telewizji

Źródło: opracowanie własne.

60,5% badanych najczęściej telewizję ogląda samemu. 21,0% z rodzeństwem, 10,5% z rodzicami, 5,5% ze znajomymi, a jedynie 2,5% z dziadkami. W związku z tym, większa część badanych przez nikogo nie jest kontrolowana w trakcie oglądanie telewizji – wykres 16.

Wykres 16. Osoby, z którymi badana młodzież najczęściej ogląda telewizję

Źródło: opracowanie własne.

W kolejnym pytaniu ankietowym, badana młodzież została poproszona o określenia częstości oglądania różnego typu programów telewizyjnych.

Filmy przeznaczone dla dorosłych często ogląda 59,5% ankietowanych; rzadko – 27,5%; nigdy – 13,0% badanych – wykres 17.

Podobnie rozkład odpowiedzi kształtował się w odniesieniu do programów ukierunkowanych docelowo na dorosłych. 69,0% badanych ogląda tego typu programy często; 20,5% – rzadko; a 10,5% – nigdy – wykres 17.

Dużą popularnością wśród badanych cieszą się także programy i filmy o zjawiskach paranormalnych. 41,0% badanych zadeklarowało oglądanie tego typu programów często; 32,0% – rzadko; a 27,0% – nigdy – wykres 17.

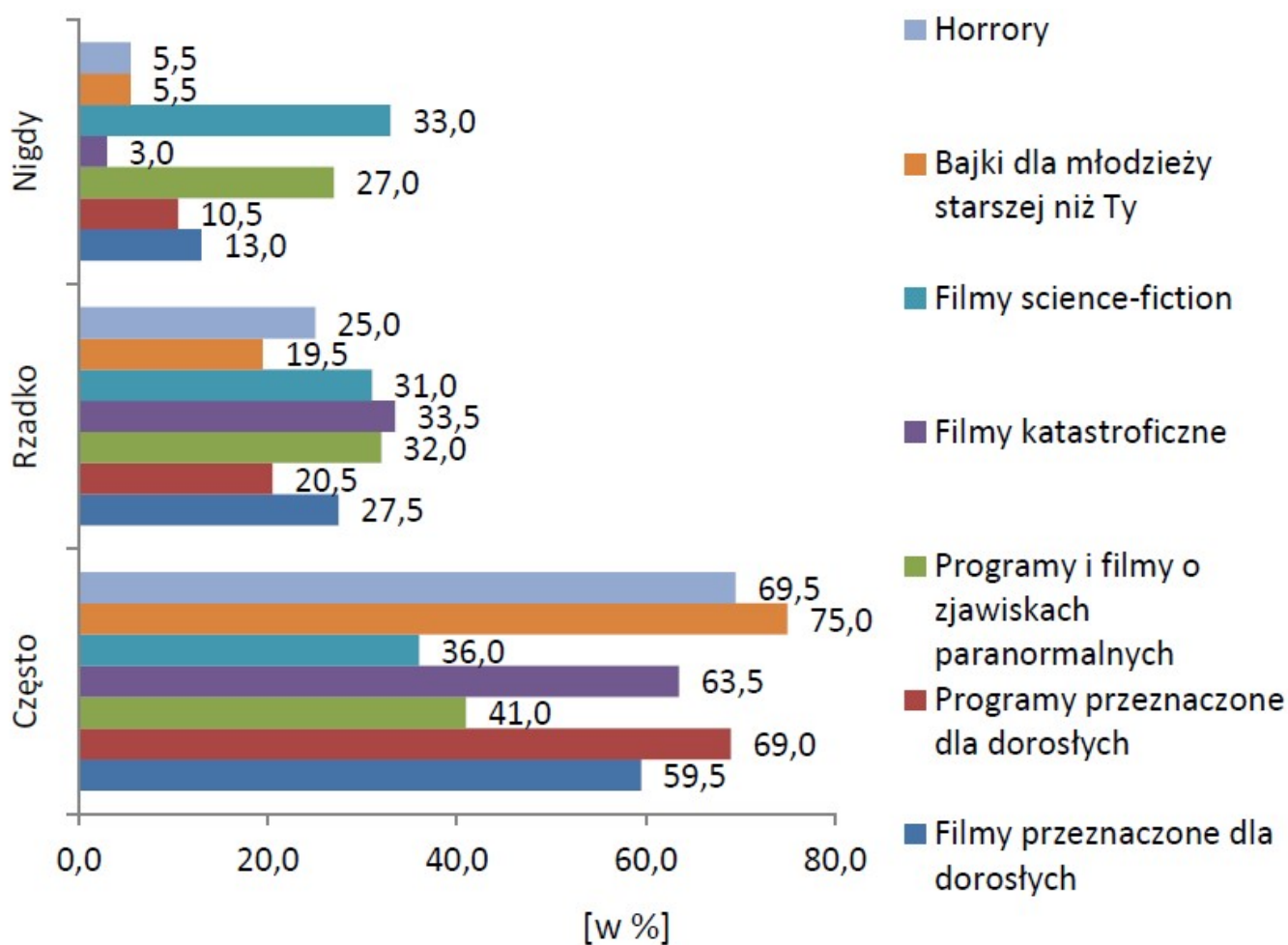
Często filmy katastroficzne ogląda 63,5% ankietowanych; rzadko – 33,5% badanych; nigdy zaledwie – 3% respondentów – wykres 17.

Mniejszym zainteresowaniem cieszą się filmy science-fiction emitowane w telewizji. Często ogląda je jedynie 36,0% badanych; rzadko – 31,0% ankietowanych; nigdy – 33,0% opiniodawców – wykres 17.

Z kolei już większą popularnością cieszą się bajki przeznaczone dla młodzieży starszej niż respondenci. 75,0% badanych stwierdziła, że ogląda tego typu programy często; 19,5%, że rzadko; a jedynie 5,5%, że nigdy – wykres 17.

Powodzeniem wśród badanej młodzieży cieszą się również horrory. 69,5% ankietowanych ogląda je często; 25,0% – rzadko, a 5,5% nigdy – wykres 17.

Wykres 17. Częstość oglądania różnego typu programów telewizyjnych

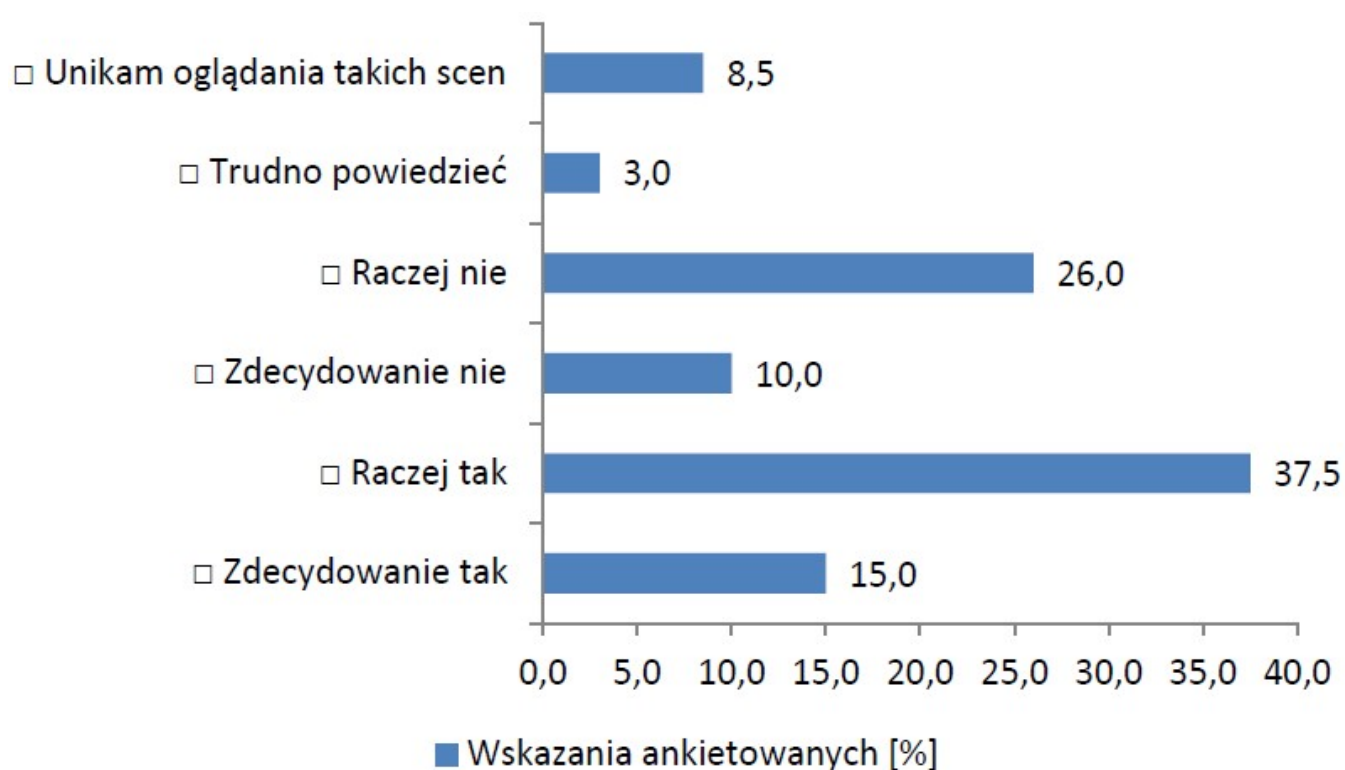

Źródło: opracowanie własne.

Łącznie 52,5% badanych osób drażnią sceny przemocy

zaobserwowane w telewizji (z czego 37,5% badanych stwierdziła, że raczej ich drażnią; a 15,0%, że zdecydowanie ich drażnią). Z kolei 26,0% badanych stwierdziło, że sceny agresji zaobserwowane na ekranie telewizji raczej ich nie denerwują, a 10,0% stwierdziła, że sceny tego typu zdecydowanie ich nie niepokoją. 3,0% badanych nie ma jednoznacznego zdania na ten temat, a 8,5% badanych stwierdziło, że unika oglądania tego typu scen – wykres 18.

Wykres 18. Poczucie rozdrażnienia pod wpływem zaobserwowanych w telewizji brutalnych scen przemocy

Źródło: opracowanie własne.

Sceny przemocy są obrazami, których głównym celem jest wpłynięcie na emocje widza. Pokazują one jakie są konsekwencje ludzkiego postępowania. Każdorazowo u młodego widza powinny wzbudzić opór, gdyż młody człowiek od najmłodszych lat socjalizowany jest do życia w społeczeństwie, w tym unikania używania przemocy jako zjawiska nieakceptowanego społecznie. Większości badanych sceny przemocy są czymś negatywnym, wywołują negatywne emocje, dlatego też ich drażnią. Jest to

naturalna reakcja człowieka, u którego proces socjalizacji przebiega prawidłowo. Z kolei niepokój budzi sposób reagowania na sceny przemocy wśród łącznie 36,0% badanych. Z jednej strony mogą to być młodzi ludzie traktujący przemoc w kategorii środka do realizacji celu (przejawiający zachowania dewiacyjne i aspołeczne); a z drugiej jednostki, które pod wpływem masowości napływających z telewizji różnych obrazów przemocy są na nie odporni i nie reagują emocjonalnie z powodu oswojenia się z nimi. Można powiedzieć, że są oni na tego typu sceny „znieczuleni”, nie robią one na nich większego wrażenia. Niewielki odsetek osób, które zadeklarowały unikania oglądania takich scen, to zapewne ludzie których przemoc odstrasza i nie znajdują żadnej przyjemności w patrzeniu np. na scenę morderstwa, co świadczy o ich wysokich moralach i małej podatności na brutalne sceny.

Ankietowani poproszeni o podanie powodu, dla którego ich rówieśnicy mogą chcieć oglądać brutalne sceny, najczęściej wskazywali na poczucie bycia bardziej dorosłym – 41,0% wskazań i podnoszenie adrenaliny podczas oglądania tego typu scen – 38,5% wskazań. 11,0% respondentów opowiedziało się za realistycznością scen, a 9,5% za ciekawością – wykres 19.

Wykres 19. Powody, dla których młodzież w wieku gimnazjalnym i licealnym może chcieć oglądać brutalne sceny

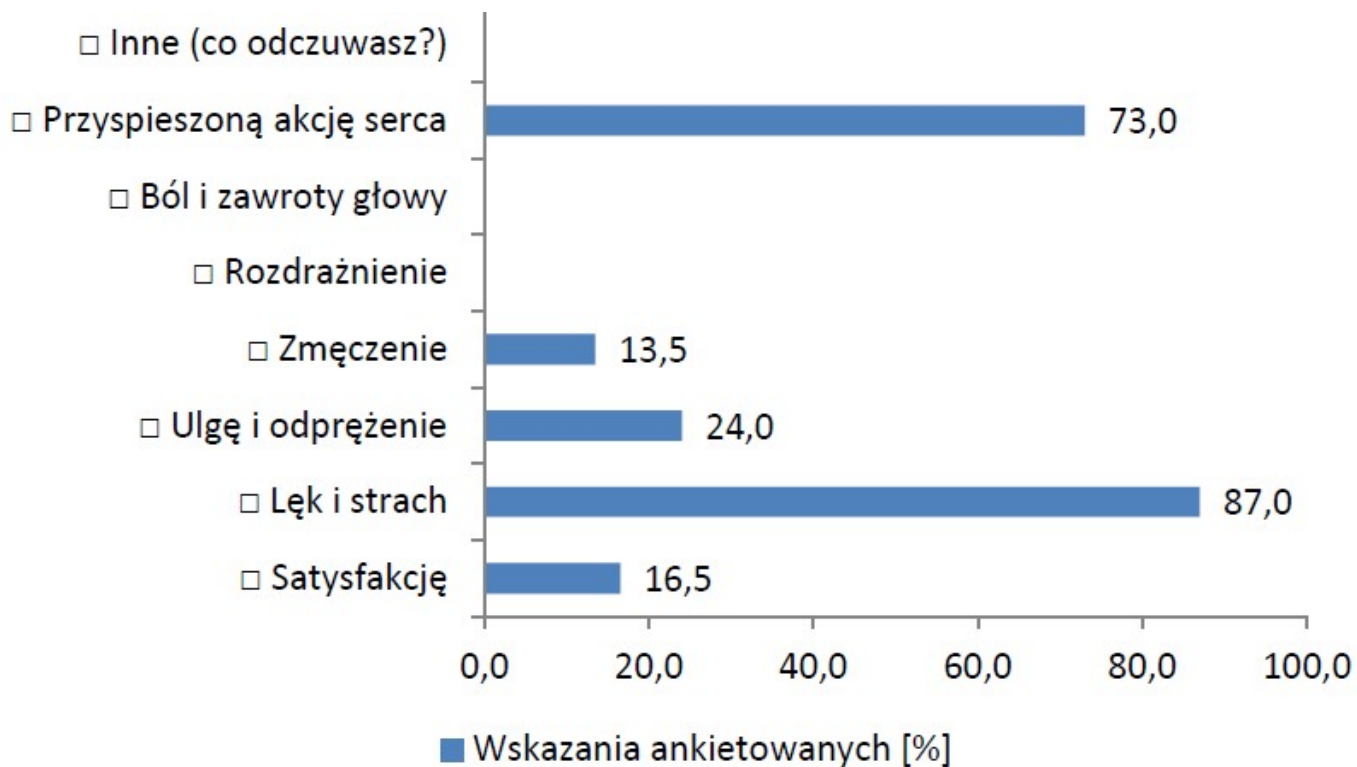

Źródło: opracowanie własne.

Większość badanych po obejrzeniu w telewizji brutalnej sceny odczuwa lęk i strach – 87,0% wskazań i przyspieszoną akcję serca – 73,0% wskazań. Brutalne sceny mają na celu wzbudzenie u widza lęku i trwogi, czego konsekwencją jest przyspieszenie akcji serca. 24,0% badanych stwierdziło, że odczuwa ulgę i odprężenie, a 16,5% badanych wskazało na satysfakcję. Można przyjąć, że dla tej grupy badanych jest to swoisty punkt kulminacyjny, pozwalający im na rozładowanie emocji, co nie jest odruchem prawidłowym i może wskazywać na problemy emocjonalne. Dla 13,5% badanych tego typu sceny są po prostu męczące – wykres 20.

Dane nie sumują się do 100% z uwagi na możliwość wyboru kilku odpowiedzi.

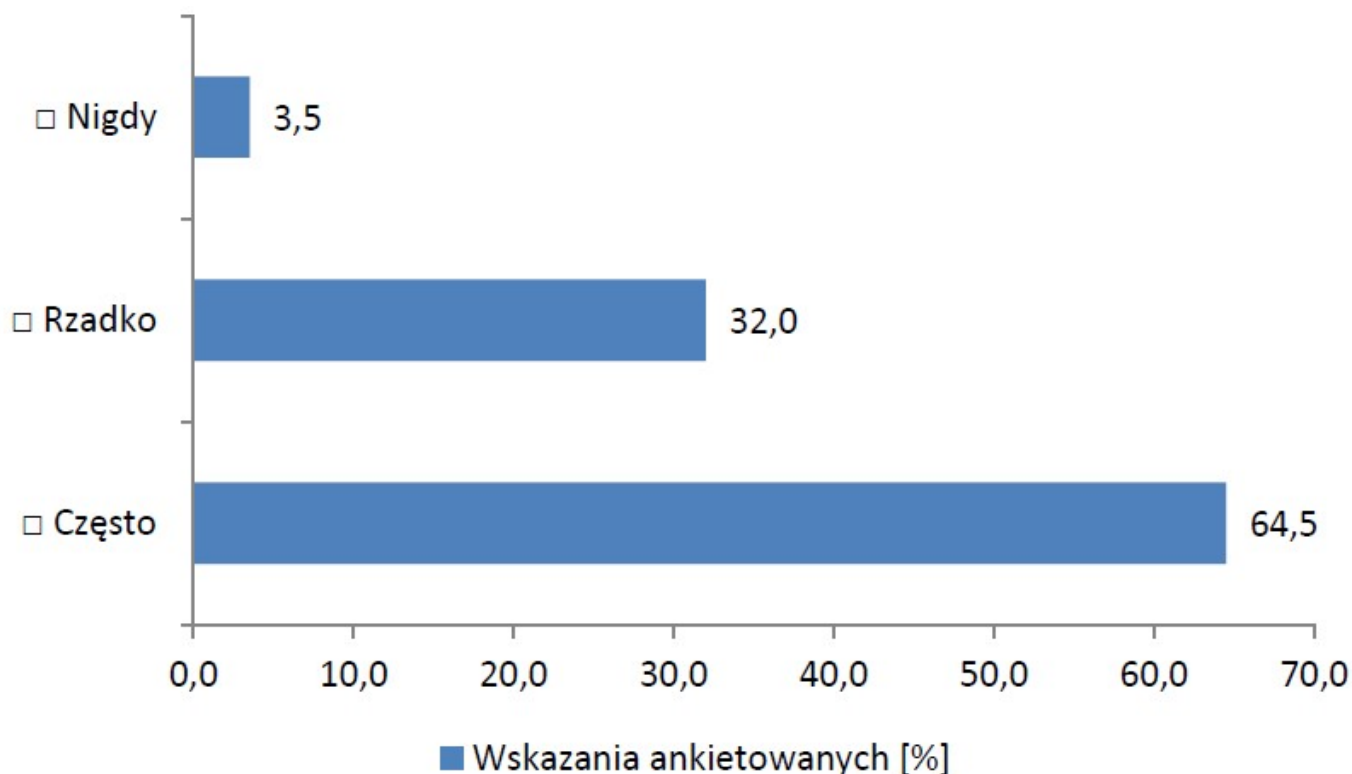
Wykres 20. Stan odczuwany po obejrzeniu w telewizji brutalnej sceny

Źródło: opracowanie własne.

Opiniodawcy zapytani o to, czy często spędzają swój wolny czas na oglądaniu telewizji w 64,5% odpowiedzieli, że często; w 32,0%, że rzadko, a jedynie w 3,5%, że nigdy. Wobec tego, za jedną z głównych form spędzania czasu wolnego badanej młodzieży należy uznać oglądanie telewizji – wykres 21.

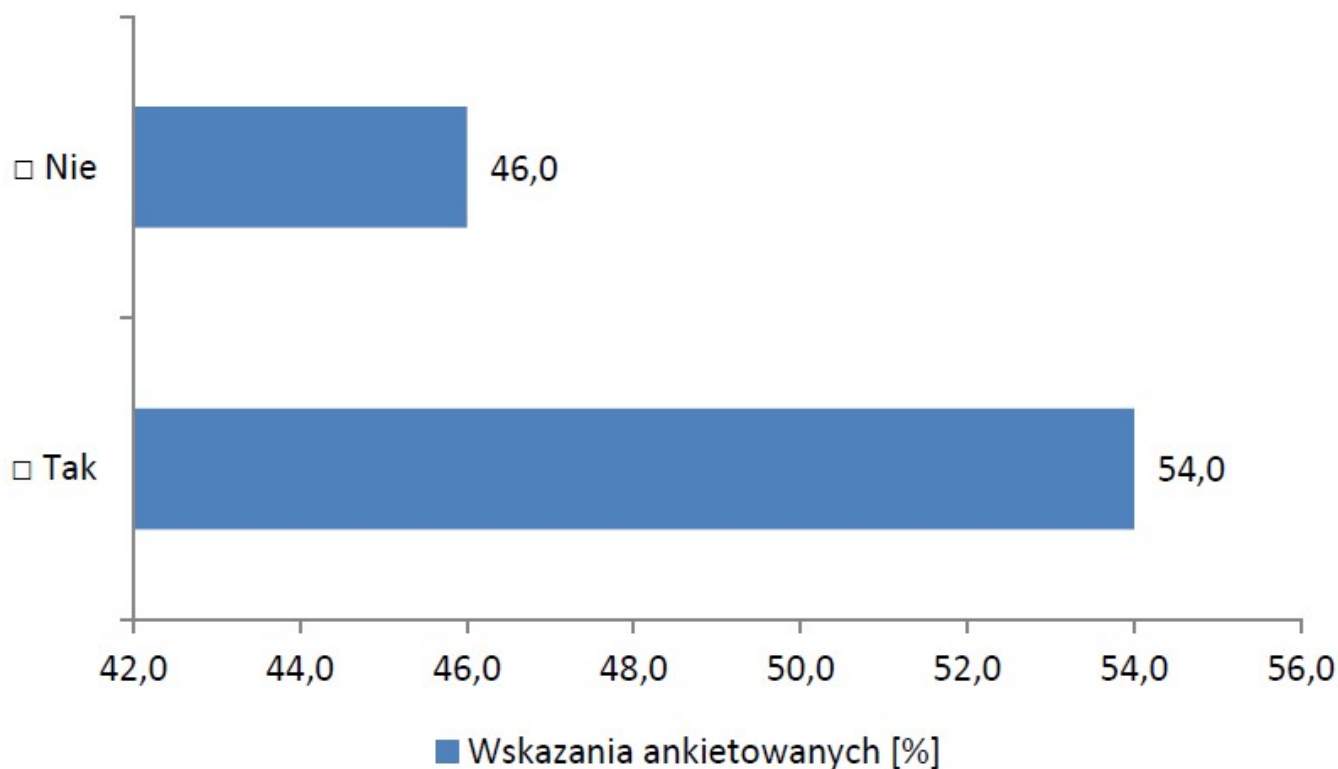
Wykres 21. Częstość spędzania wolnego czasu na oglądania telewizji

Źródło: opracowanie własne.

Badana młodzież zapytana o to, czy zdarzyło się jej powielić brutalne zachowanie zaobserwowane w telewizji w świecie rzeczywistym w 54,0% odpowiedziała, że tak. Mapowanym zachowaniem były przede wszystkim: pobicia i potrącenia (szturchnięcia). 46,0% badanych nigdy nie odwzorowało dostrzeżonego na ekranie telewizora brutalnego zachowania w świecie realnym – wykres 22.

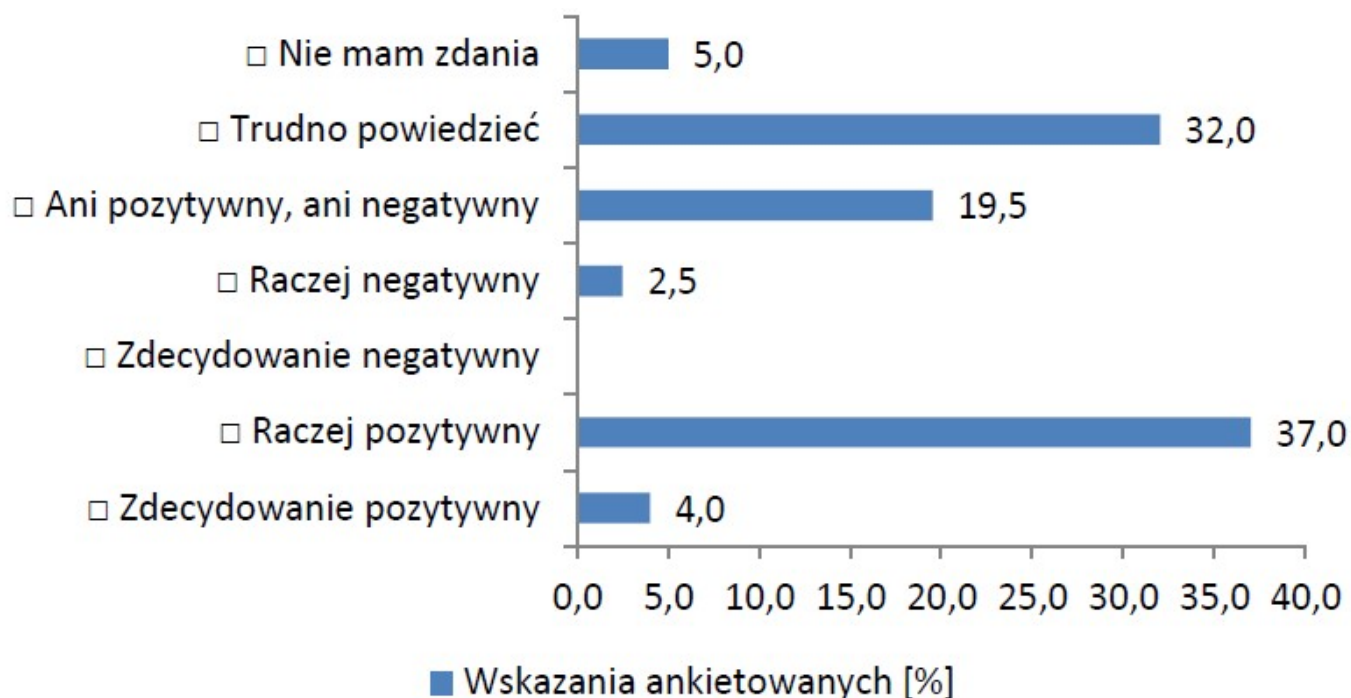
Wykres 22. Powielenie zachowania brutalnego zaobserwowanego w telewizji w rzeczywistości

Źródło: opracowanie własne.

Respondenci uznali w łącznie 41,0%, że telewizja wpływa na nich pozytywnie (w tym: 37,0% wybrało wariant – raczej pozytywnie, a 4,0% – zdecydowanie pozytywnie). Można przyjąć, że pierwsza grupa nie do końca jest pewna o pozytywności oddziaływania jednostki na ich osobę. 32,0% ankietowanych nie potrafi jednoznacznie ocenić tego oddziaływania. 5,0% nie ma zdania na ten temat. Najprawdopodobniej ta grupa nigdy nie zastanawiała się nad tym problemem. Na wpływ raczej negatywny zwróciło uwagę 2,5% badanych, z kolei żadna osoba nie wybrała wariantu zdecydowanie negatywnie – wykres 23.

Wykres 23. Wpływ telewizji na badaną młodzież gimnazjalną i licealną

Źródło: opracowanie własne.

Jeśli szukają Państwo pomocy w napisaniu własnej pracy - potrzebują Państwo fachowych konsultacji to polecamy stronę [pisanie prac](#) - profesjonalna pomoc w pisaniu prac w granicach prawa.

Skutki wpływu obrazów przemocy w cyberkulturze na dzieci i młodzież zebrane za pomocą badań ankietowych – Gimnazjum i Liceum Ogólnokształcące

Kwestionariusz ankiety skierowany do licealistów i gimnazjalistów został podzielony na dwa obszary tematyczne.

Pierwszy z nich odnosił się do wpływów obrazów przemocy w telewizji na dzieci i młodzież w wieku szkolnym.

Z kolei drugi obszar, analogicznie odnosił się do oddziaływania obrazów przemocy zaobserwowanej na ekranie komputera/monitora (w Internecie) na dzieci i młodzież w wieku szkolnym.

Pytano o Zagrożenie rozwoju psycho-fizycznego pod wpływem oglądania scen przemocy zaobserwowanych w telewizji i Zagrożenie rozwoju psycho-fizycznego pod wpływem oglądania scen przemocy zaobserwowanych na ekranie komputera (w Internecie).

Wyniki uzyskane w badaniach realizowanych na potrzeby niniejszej **pracy magisterskiej** zostaną zaprezentowane w kolejnych wpisach w tym miesiącu.

Jeśli szukają Państwo pomocy w napisaniu własnej pracy - potrzebują Państwo fachowych konsultacji to polecamy stronę [pisanie prac](#) - profesjonalna pomoc w pisaniu prac w granicach prawa.

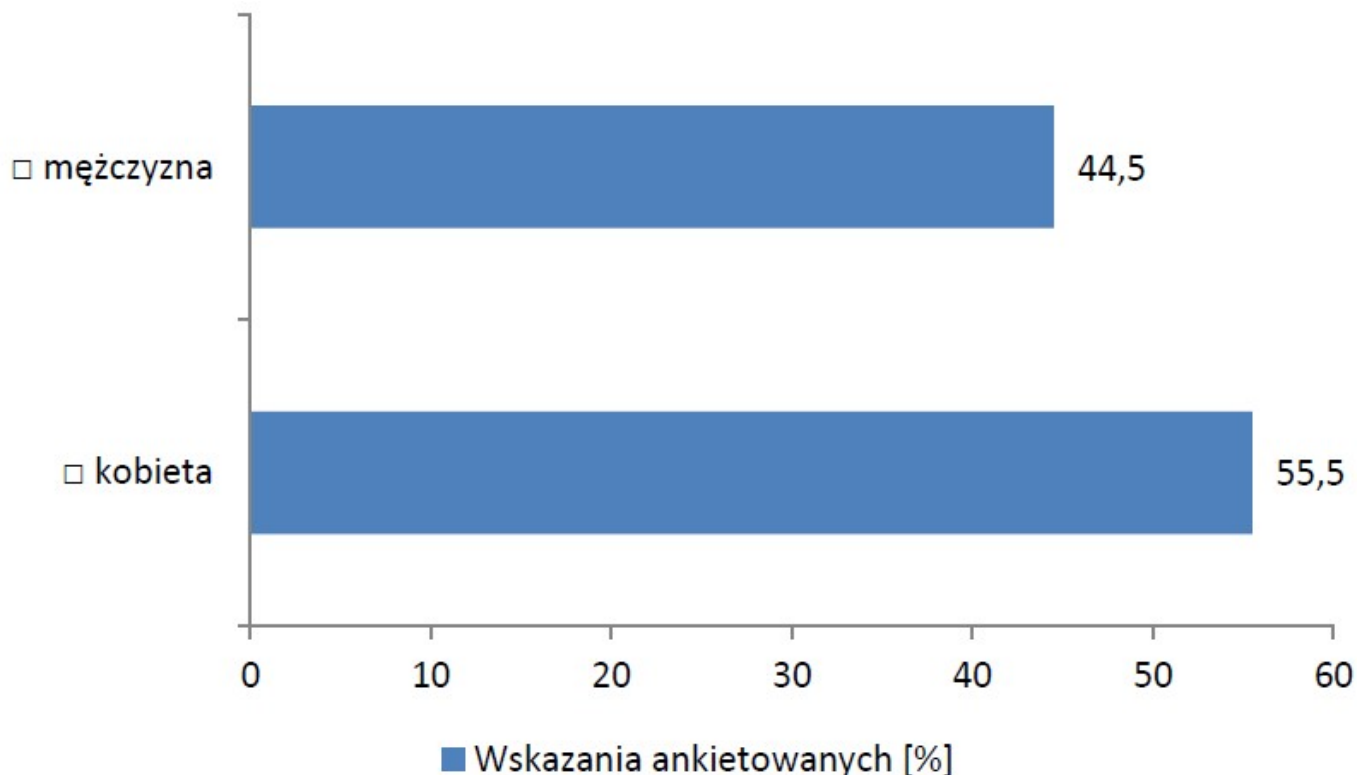
Charakterystyka badanej populacji

Badania własne zostały przeprowadzone w ...

W badaniu wzięło udział łącznie 200 uczniów III klas gimnazjum i liceum (100 licealistów i 100 gimnazjalistów). Z kolei w szkole podstawowej zostało przebadanych 60 rodziców uczniów szóstej klasy szkoły podstawowej.

W badaniu przeprowadzonym na terenie gimnazjum i liceum wzięło udział 55,5% kobiet oraz 44,5% mężczyzn – wykres 1.

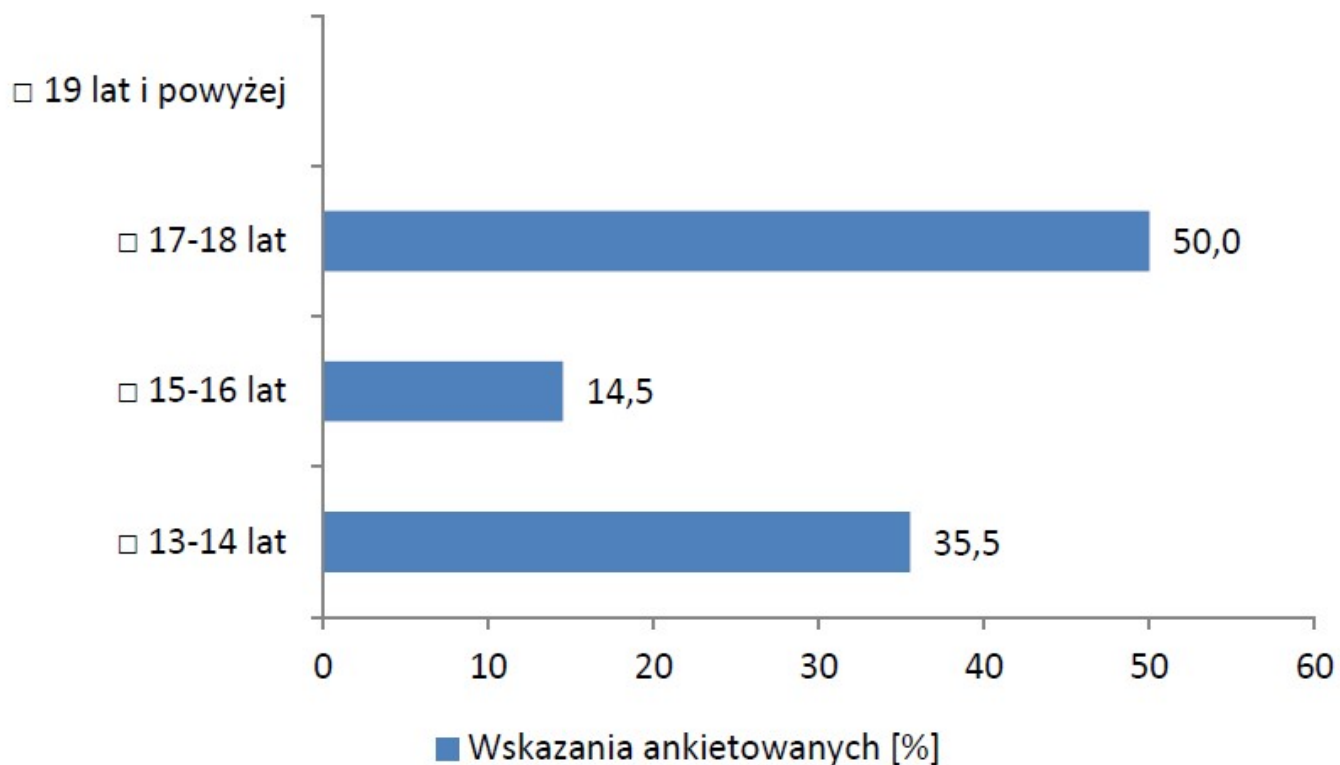
Wykres 1. Płeć ankietowanych – liceum i gimnazjum

Źródło: opracowanie własne.

50% ankietowanych zadeklarowało wiek 17-18 lat (licealiści); 35,5% wiek 13-14 lat. 14,5% badanych opowiedziało się za wiekiem 15-16 lat. Żadna z osób nie zadeklarowała wieku 19 lat i powyżej, zatem wśród badanych osób w wieku licealnym, nie było osoby, która powtarzałaby klasę – wykres 2.

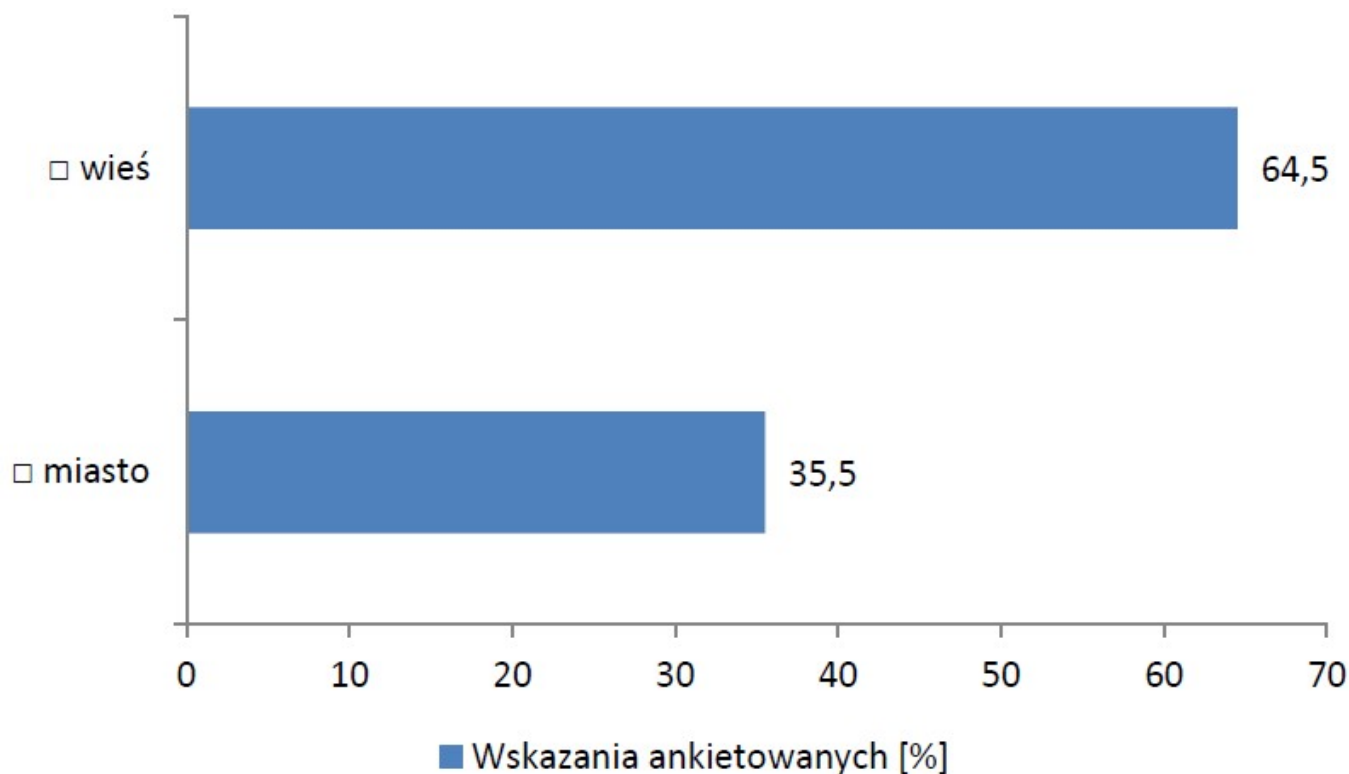
Wykres 2. Wiek ankietowanych – liceum i gimnazjum

Źródło: opracowanie własne.

Zdecydowana większość badanych – 64,5% zadeklarowała, że mieszka na wsi. Jedyne 35,5% badanych wskazało miasto jako miejsce swojego zamieszkania – wykres 3.

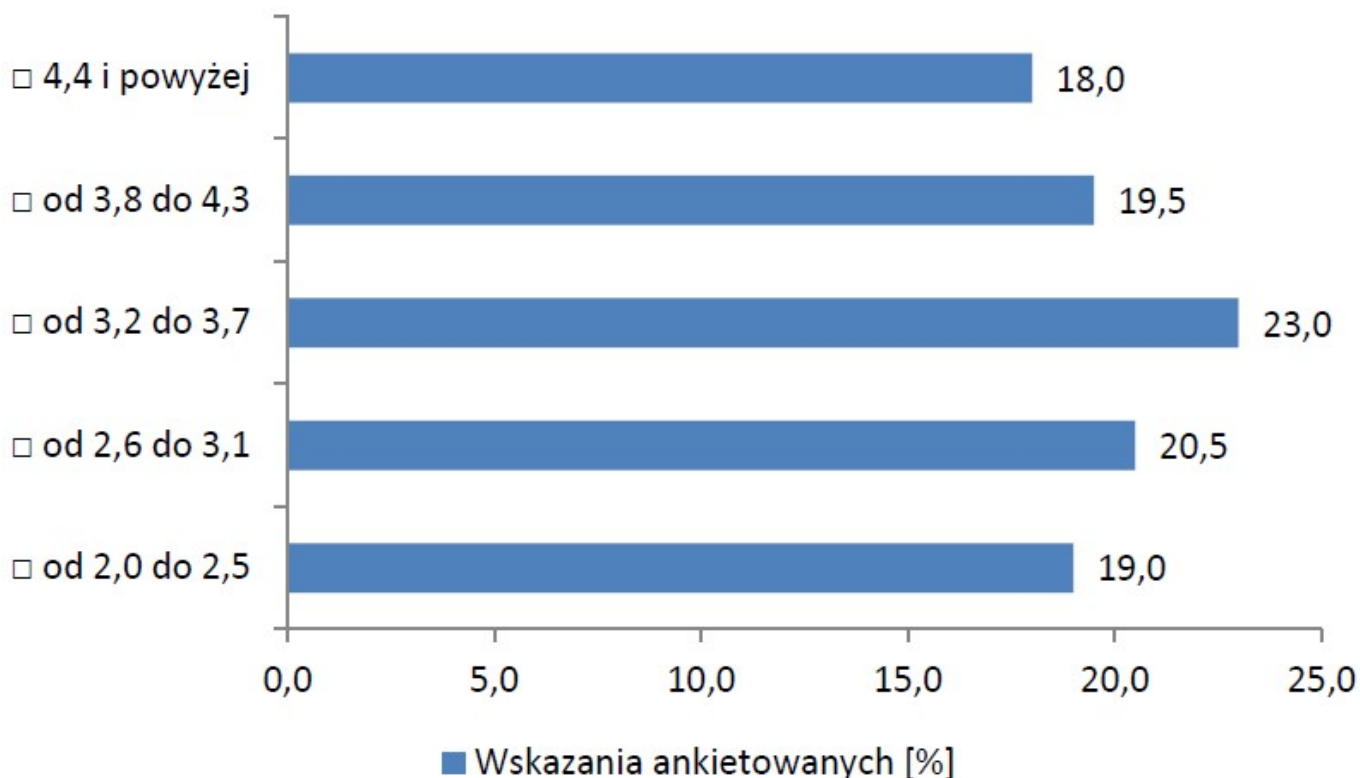
Wykres 3. Miejsce zamieszkania ankietowanych – liceum i gimnazjum

Źródło: opracowanie własne.

Badana młodzież licealna i gimnazjalna uzyskuje bardzo zróżnicowane stopnie. 23,0% badanych stwierdziła, że na koniec semestru osiągnęła średnią od 3,2 do 3,7; 20,5% badanych opowiedziało się za średnią od 2,6 do 3,1; 19,5% respondentów za średnią z przedziału od 3,8 do 4,3; 19,0% za średnią w granicy od 2,0 do 2,5. Jedynie 18,0% badanych stwierdziła, że ich średnia wynosiła 4,4 i powyżej. Odpowiedzi badanych pokazują, że większość badanych licealistów i gimnazjalistów otrzymuje oceny dostateczne i dobre – wykres 4.

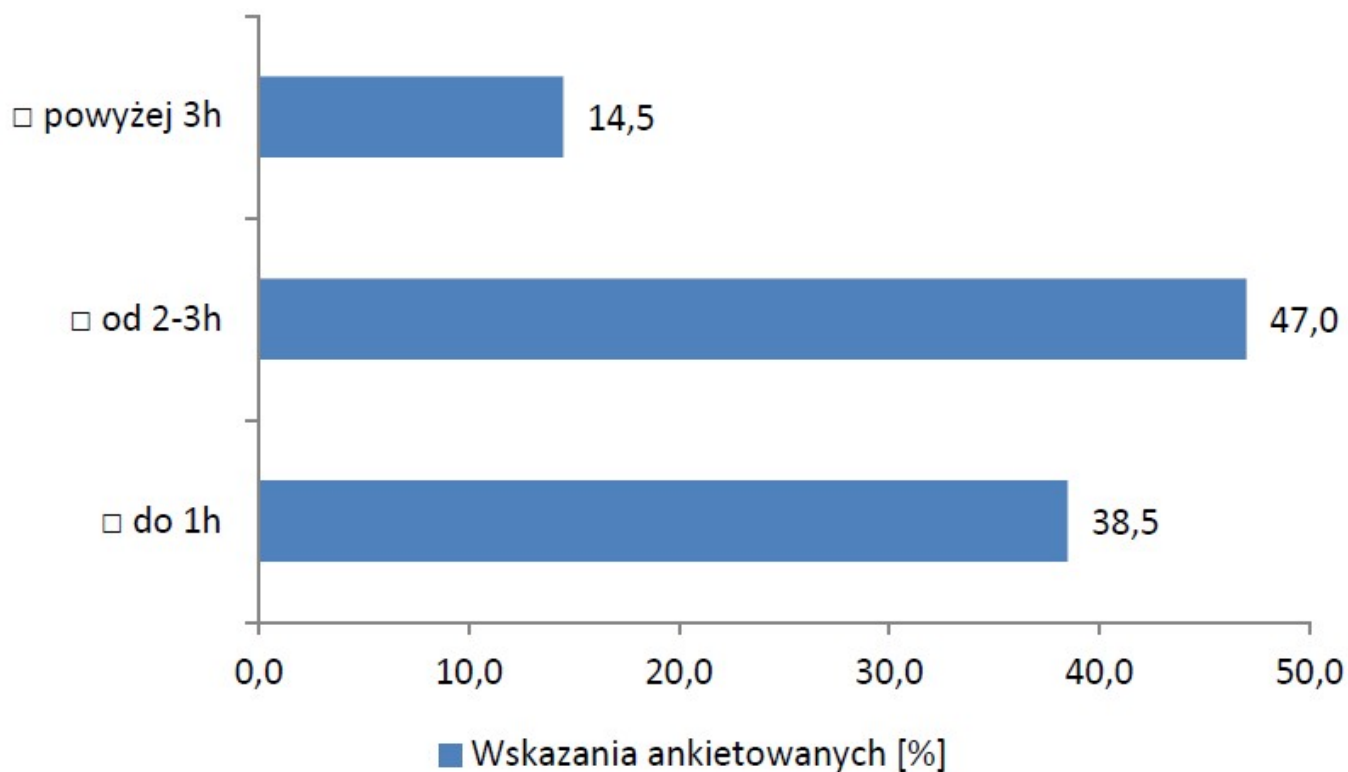
Wykres 4. Średnia uzyskana na koniec semestru – licealiści i gimnazjaliści

Źródło: opracowanie własne.

Badana młodzież zapytana o to ile czasu poświęca dziennie na naukę, w 47,0% odpowiedziała, że od 2-3 h; w 38,5%, że do 1h; a w 14,5% że powyżej 3h dziennie. Odpowiedzi te dziwią, ponieważ w badaniu wzięli uczniowie ostatnich klas gimnazjum i liceum, a więc tacy którzy przygotowują się do egzaminu gimnazjalnego i maturalnego. Uzyskane noty (w większości dostateczne i dobre) są odzwierciedleniem czasu poświęcanego na naukę przez badaną młodzież – wykres 5.

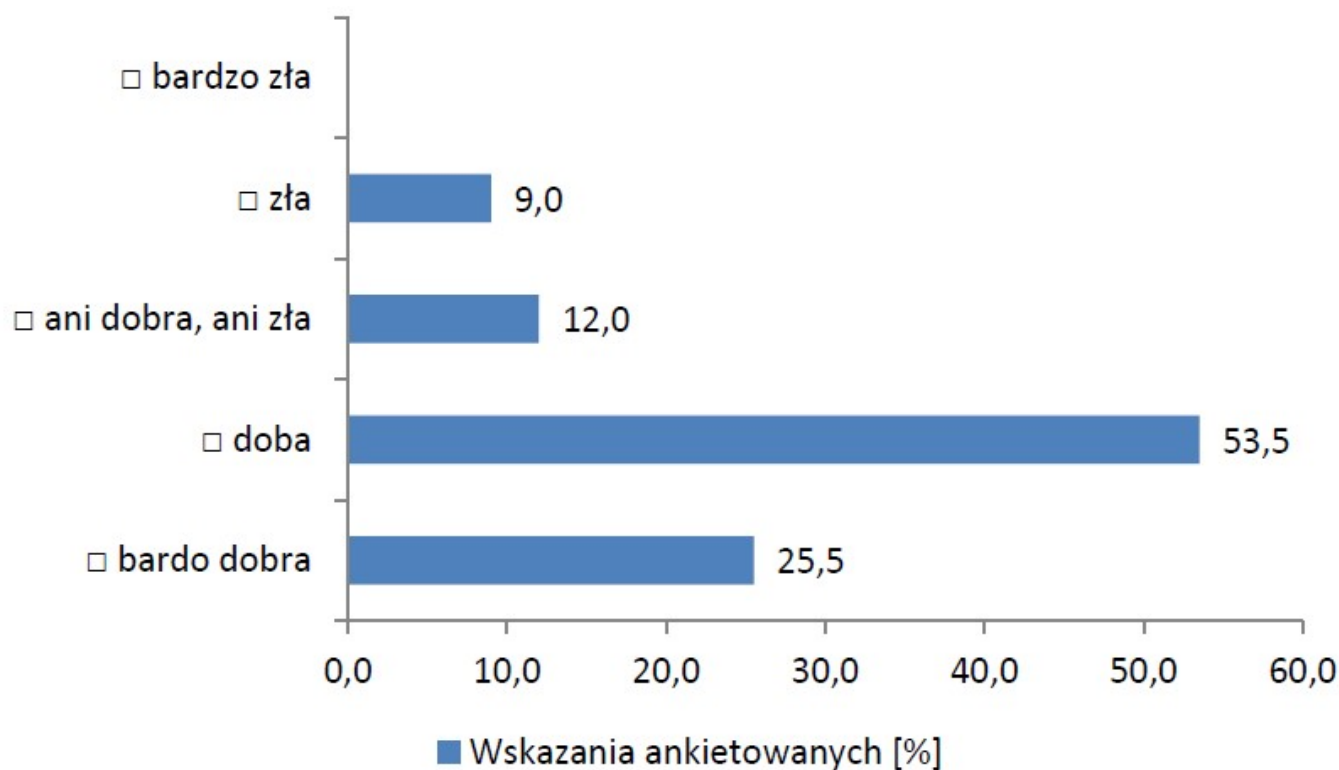
Wykres 5. Dzienny czas poświęcany na naukę – licealiści i gimnazjaliści

Źródło: opracowanie własne.

Ponad połowa badanych dobrze ocenia swoją sytuację materialną – 23,5%. 25,5% ocenia ją bardzo dobrze; 12,0% – ambiwalentnie; a 9,0% źle. Żaden z respondentów nie wskazał na bardzo złą sytuację materialną – wykres 6.

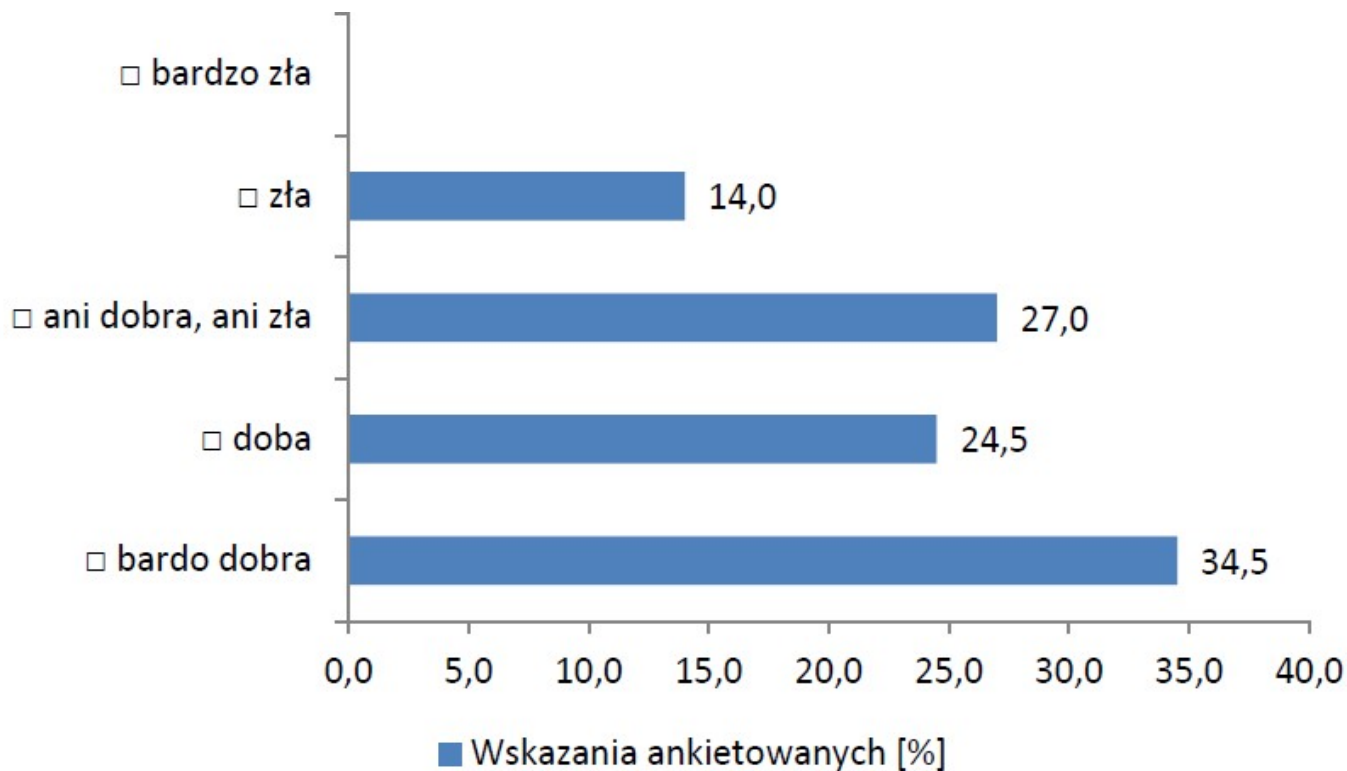
Wykres 6. Sytuacja materialna badanych licealistów i gimnazjalistów

Źródło: opracowanie własne.

Większość ankietowanych (łącznie 59,0%) dobrze i bardzo dobrze ocenia swoje stosunki z rodzicami. 27,0% nie potrafi ocenić ich jednoznacznie, a jedynie 14,0% oceniło je jako złe. W związku z tym, większość badanych potrafi porozumieć się z rodzicami, nie wchodząc z nimi w konflikt – wykres 7.

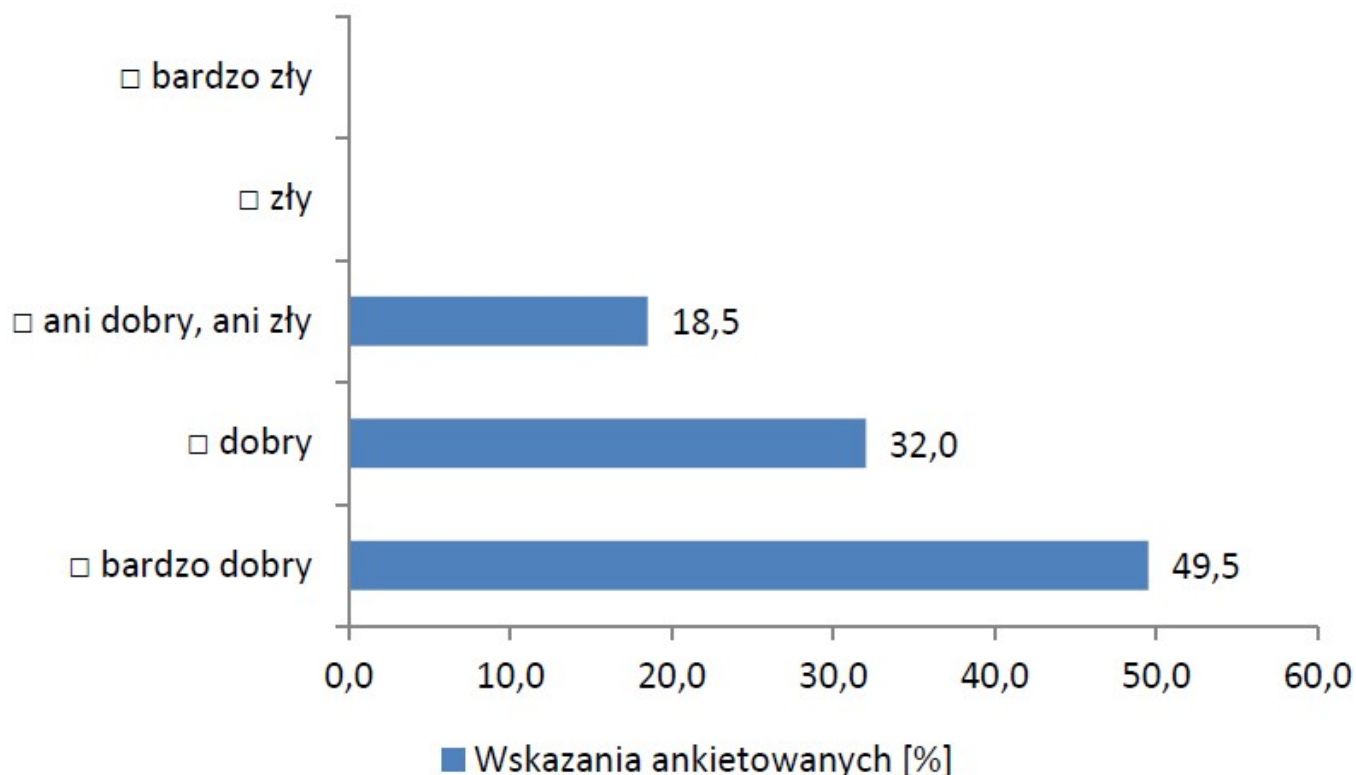
Wykres 7. Relacja z rodzicami badanych licealistów i gimnazjalistów

Źródło: opracowanie własne.

Dobrze i bardzo dobrze ocenia swój stan zdrowia łącznie 81,5% ankietowanych. 18,5% badanych nie potrafiło go jednoznacznie ocenić. Żaden z badanych nie opowiedział się za wariantem zły lub bardzo zły – wykres 8.

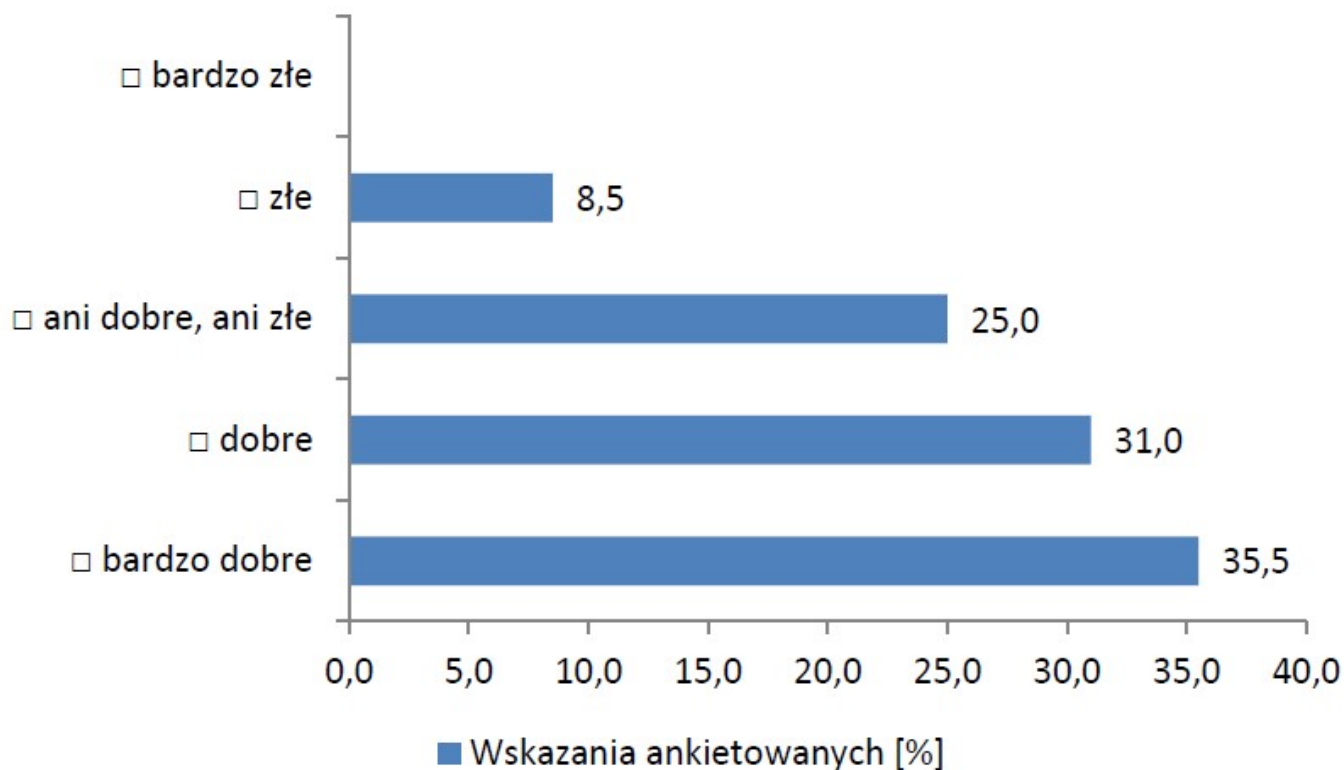
Wykres 8. Stan zdrowia badanych licealistów i gimnazjalistów

Źródło: opracowanie własne.

Podobnie, dobrze i bardzo dobrze swoje stosunki z rówieśnikami ocenia łącznie 66,5% badanych. Na ambiwalentne relacje (ani dobre, ani złe) wskazało 25,0% ankietowanych. 8,5% badanych ma złe relacje ze swoimi kolegami i koleżankami – wykres 9.

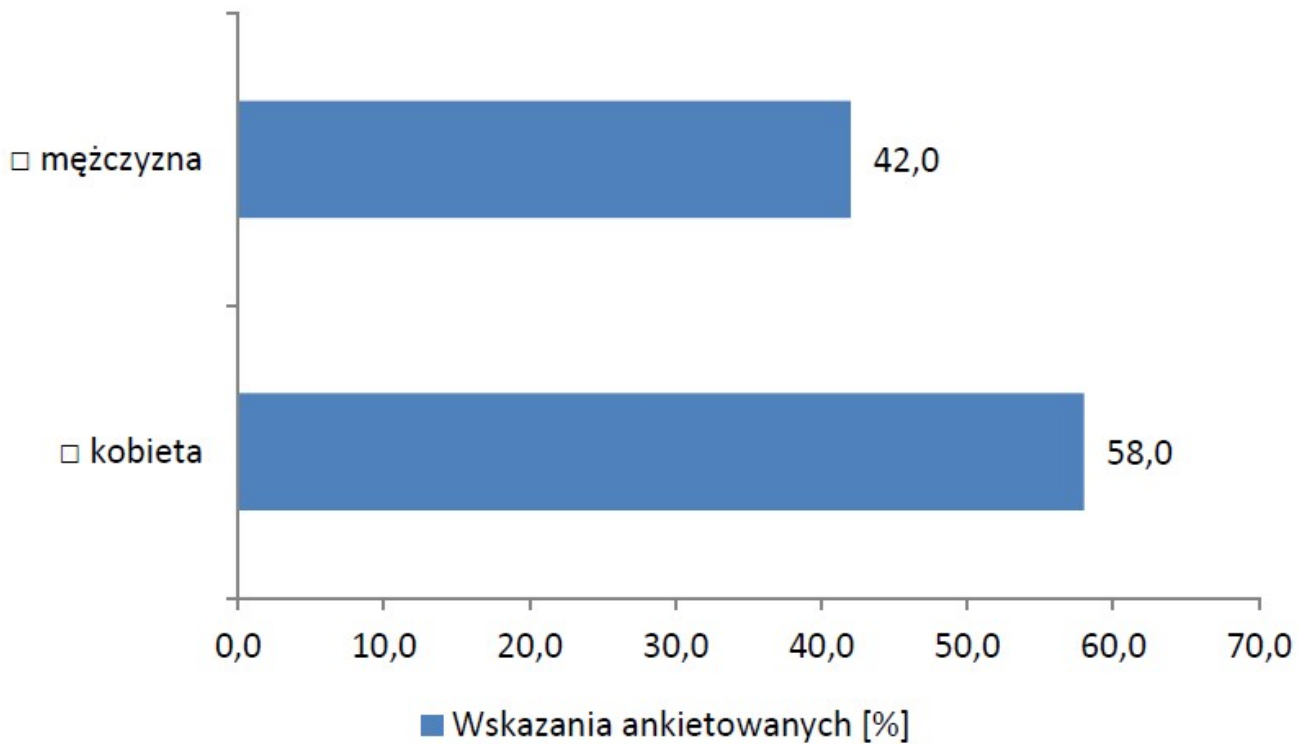
Wykres 9. Relacja z rówieśnikami badanych licealistów i gimnazjalistów

Źródło: opracowanie własne.

Drugą badaną grupą byli rodzice uczniów szóstej klasy Szkoły Podstawowej w Cewicach. W badaniu wzięło udział 60 rodziców. W tej grupie badanych znalazło się 58,0% kobiet i 42,0% mężczyzn – wykres 10.

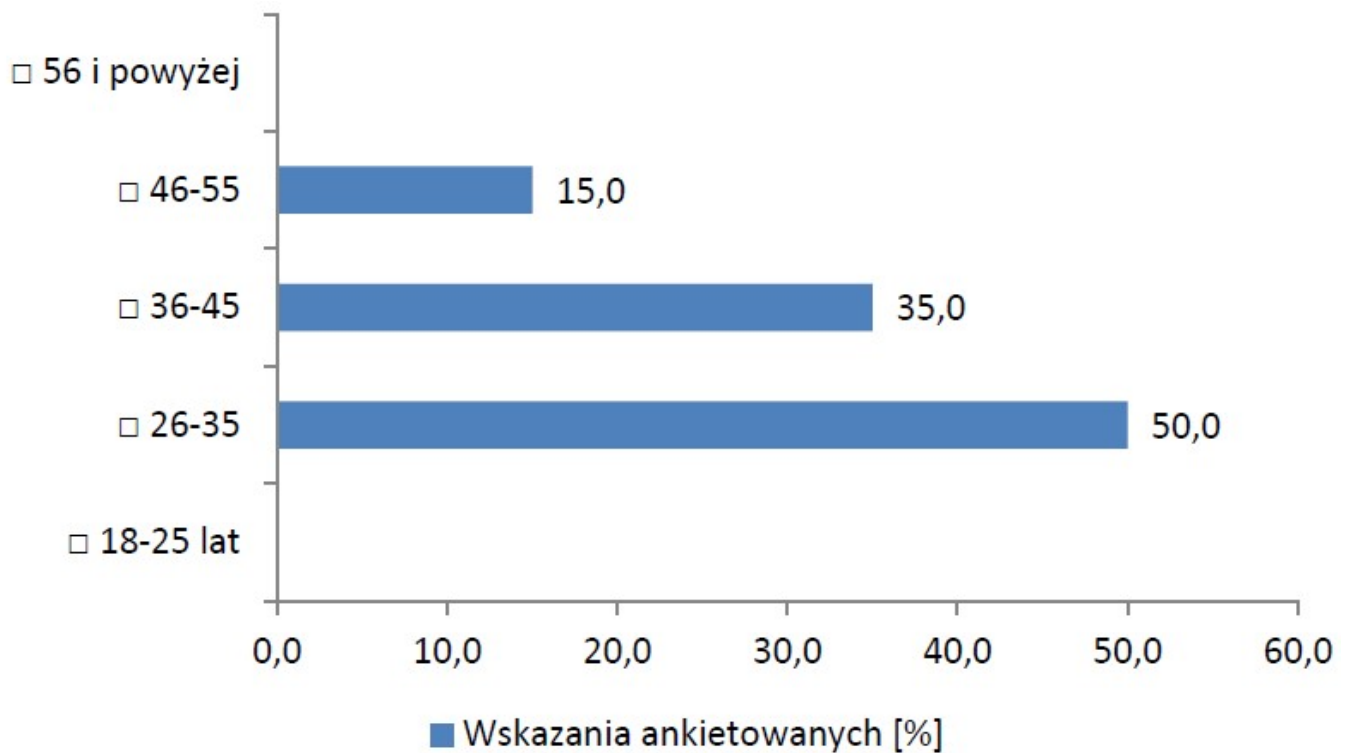
Wykres 10. Płeć ankietowanych – rodzice uczniów szóstej klasy szkoły podstawowej

Źródło: opracowanie własne.

Połowa ankietowanych zadeklarowała wiek w przedziale 26-35 lat. 35,0% respondentów wskazała na wiek w przedziale 36-45 lat, a 15,0% na wiek w granicach 46-55 lat. Żaden z ankietowanych nie wskazał wieku w przedziale 56 lat i powyżej, ani 18-25 lat – wykres 11.

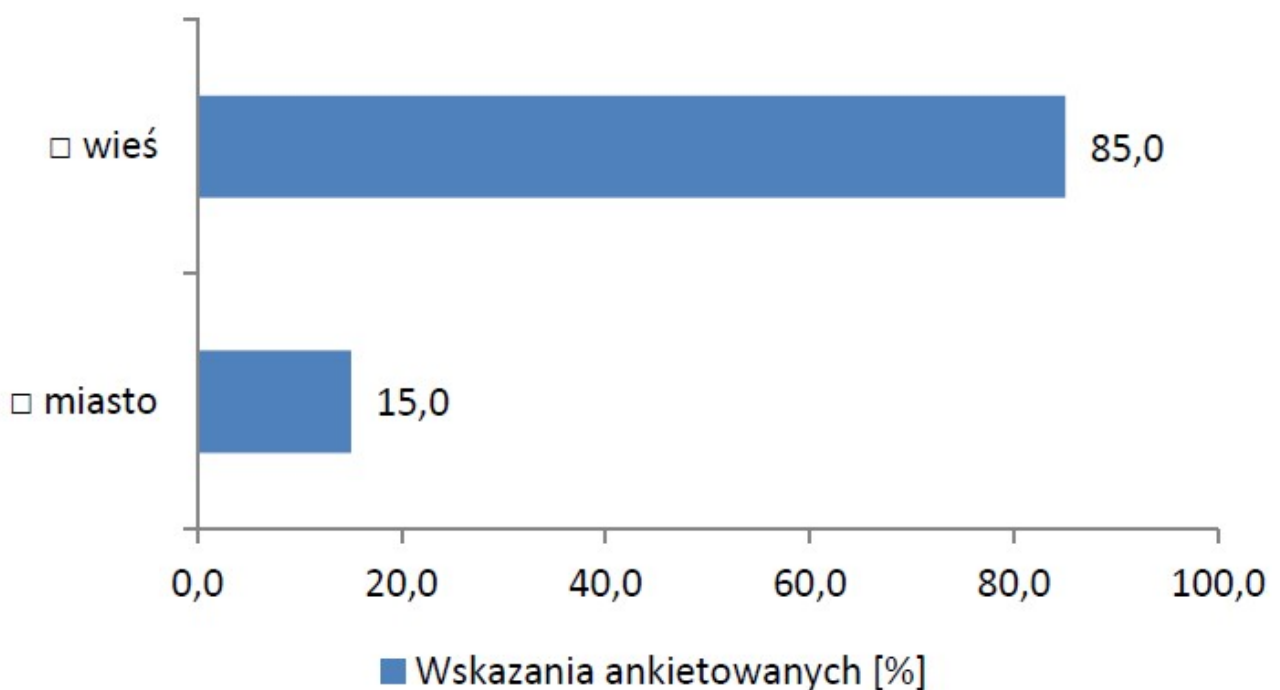
Wykres 11. Wiek ankietowanych – rodzice uczniów szóstej klasy szkoły podstawowej

Źródło: opracowanie własne.

Większość badanych mieszka na wsi – 85,0% wskazań. Jedynie 15,0% badanych wskazało miasto jako miejsce zamieszkania – wykres 12.

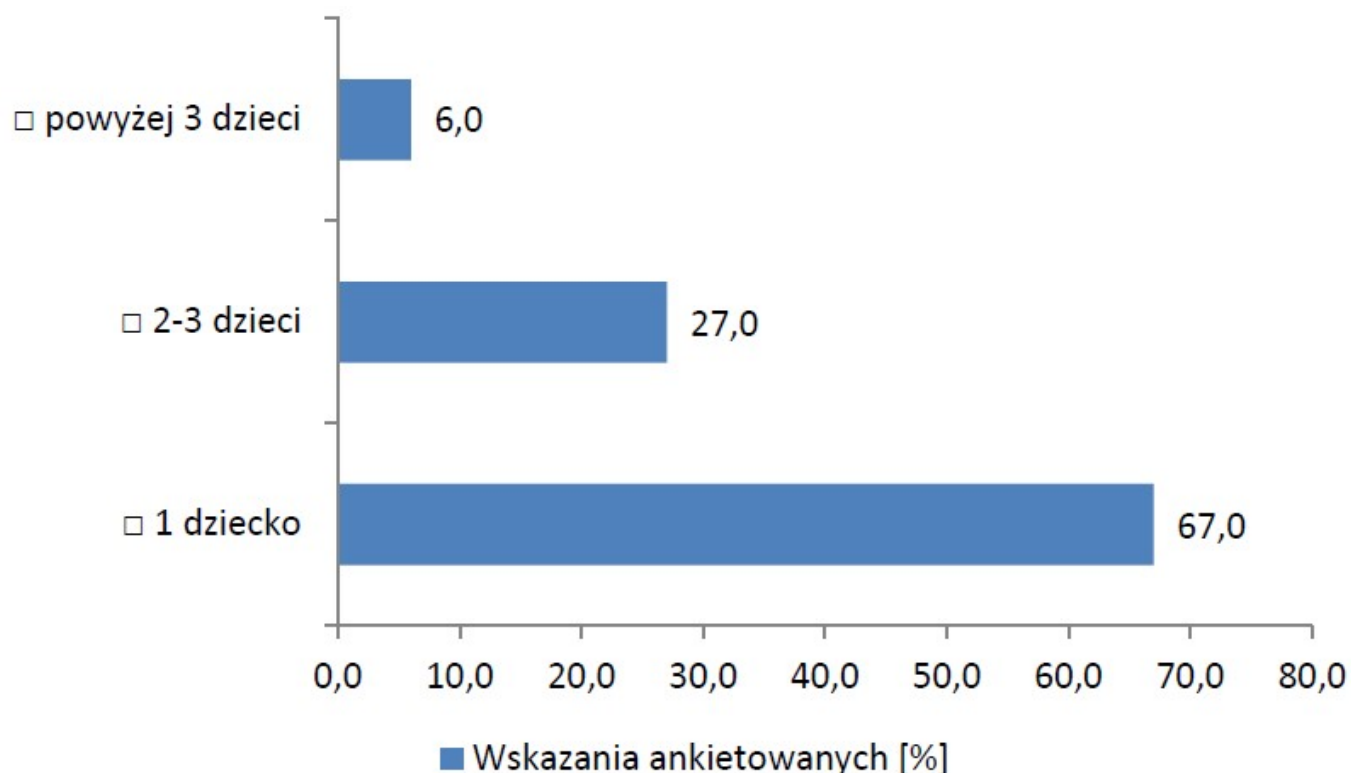
Wykres 12. Miejsce zamieszkania ankietowanych – rodzice uczniów szóstej klasy szkoły podstawowej

Źródło: opracowanie własne.

Większość badanych rodziców posiada jedno dziecko – 67,0% wskazań. Od 2-3 dzieci posiada 27,0% badanych; a powyżej 3 dzieci jedynie 6,0% ankietowanych – wykres 13.

Wykres 13. Ilość posiadanych dzieci – rodzice uczniów szóstej klasy szkoły podstawowej

Źródło: opracowanie własne.

Jeśli szukają Państwo pomocy w napisaniu własnej pracy - potrzebują Państwo fachowych konsultacji to polecamy stronę [pisanie prac](#) - profesjonalna pomoc w pisaniu prac w granicach prawa.

Metody pracy terapeutycznej

Terapia pedagogiczna to oddziaływanie za pomocą środków pedagogicznych na przyczyny i przejawy trudności dziecka w uczeniu się, mające na celu eliminowanie niepowodzeń szkolnych oraz ich ujemnych konsekwencji. Terapia pedagogiczna stanowi swoistą interwencję wychowawczą, zmierzającą do spowodowania określonych, pozytywnych zmian w zakresie sfery poznawczej i emocjonalno-motywacyjnej oraz w strukturze wiedzy i umiejętności szkolnych dziecka.

Ze względu na fakt, że zajęcia terapii pedagogicznej dla uczniów klasy IV szkoły podstawowej i wyższych odbywają się w grupach, terapeuta musi dbać o budowanie właściwych postaw i relacji między członkami grupy. W pracy swej wykorzystuje więc elementy gier psychologicznych. Gry te pozwalają także tworzyć pozytywny wizerunek własnej osoby jako członka grupy, a tym samym umożliwiają uczniowi tworzenie pozytywnej samooceny. Dyslektycy to bowiem najczęściej uczniowie skazani w szkole na niepowodzenie. Terapeuta musi odbudować w nich wiarę we własne możliwości, dodawać im odwagi, organizować sukces.

Ze względu na zaburzenia funkcji percepcyjno-motorycznych ważnych w nauce w pracy terapeutycznej niezbędne jest angażowanie wszystkich zmysłów ucznia. Terapeuta wykorzystuje do tego celu opracowane już gry, bazujące na materiale nieliterowym np. puzzle, Pusy, układanki, domina, bierki, Super-labirynt, Mastermind, Memory, Mam.

Percepcję wzrokową i koordynację wzrokowo-ruchową usprawnia się też poprzez wyszukiwanie różnic między obrazkami, jednakowych przedmiotów na dwóch różnych obrazkach, cienia danego przedmiotu, jego negatywu lub odbicia lustrzanego, wyszukiwanie danej rzeczy na rysunku bardzo bogatym w elementy itp.

Ponadto pracuje się na materiale literowym (głównie ortograficznym) i cyfrowym. Wykorzystuje się m.in. rozsypanki

literowe, sylabowe, wyrazowe, krzyżówki, rebusy, labirynty literowe, logogryfy. Uczeń odszukuje ukryte wyrazy w innych wyrazach (np. NASTRÓJ-STRÓJ), między wyrazami, w układach graficznych, odgaduje „zaszyfrowane” wyrazy wykorzystując podany klucz, odczytuje wyrazy z poplątanych liter.

Dodatkową pomocą są gry: Rummikub, Krzyżówka, Scrabble, Koło Fortuny.

W pracy terapeutycznej nie brakuje też dyktanda, pisania z pamięci, wypełniania luk w tekstach, redagowania wypowiedzi pisemnych. Wszystko to sprzyja wytwarzaniu nawyku właściwego pisania. Niezbędne są też ćwiczenia w czytaniu.

Zajęcia terapii pedagogicznej służą też ćwiczeniu pamięci wzrokowej i słuchowej. Zadaniem dyslektyka jest zapamiętać układy cyfr, liter, wyrazów mówionych lub zapisanych, figur, szczegółów na obrazku itp.

Do ćwiczeń percepcji słuchowej i koordynacji słuchowo-ruchowej wykorzystywane są m.in. dźwięki z otoczenia, sekwencje dźwięków muzycznych, melodie, rytmy. Dyslektyk uczy się je identyfikować i różnicować. Dokonuje też analizy i syntezy słuchowej głosek, wyrazów i zdań.

Ze względu na to, że uczeń posługuje się głównie metodą papier-ołówek, zadaniem terapeuty jest łączyć ćwiczenia tak, by angażowały wiele zmysłów, wzbogacać zajęcia o elementy dramy i pantomimy, przeplatać ćwiczenia na materiale ortograficznym z ćwiczeniami na materiale nieliterowym.

Podsumowanie i wnioski

Celem pracy było zaprojektowanie systemu informatycznego wspomagającego pracę psychologa-terapeuty nad zaburzonymi funkcjami percepcyjno-motorycznymi u dzieci dyslektycznych oraz usprawniającego naukę ortografii w zakresie literek „u” i „ó”.

Założenia funkcjonalne, przedstawione w specyfikacji wymagań,

zostały zrealizowane. Zaimplementowano i przetestowano wszystkie wyspecyfikowane funkcje.

Założenia funkcjonalne przedstawione z punktu widzenia terapeuty będą możliwe do zweryfikowania w trakcie wykorzystywania systemu w pracy terapeutycznej przez dłuższy okres czasu, umożliwiając zaobserwowanie efektów pracy.

(..)

Przeprowadzono (..) testy z udziałem dzieci dyslektycznych w wieku 11-14 pod kątem weryfikacji funkcjonalności niezmiennych parametrów poszczególnych aplikacji. Program traktowany był jako zabawa, co było jednym z założeń: nauka poprzez zabawę. Bardzo dużą satysfakcją był fakt pracy z komputerem, traktowany jako wyróżnienie. Deprymująca dla dzieci była konieczność wykonywania zadań na czas (Kody słów), ale doping, w postaci przyrastającej liczby punktów i możliwości wygrania (szczególnie ważny element w pracy z dzieckiem dyslektycznym), okazał się na tyle silny, że zniechęcenie było tylko chwilowe i szybko mijało.

Obecna wersja systemu jest w pełni funkcjonalna i swoim zakresem wspiera w stopniu dobrym kształtowanie zaburzonych funkcji percepcyjno-motorycznych (opinia terapeuty). Z niektórych mankamentów można wymienić niedużą liczbę zadań, brak programu zarządzającego bazą danych oraz powolność pracy na słabszym sprzęcie, co było przedmiotem krytyki ze strony terapeuty.

W przyszłości mankamenty te mogą być usunięte, gdyż program napisany jest tak, że nie ma problemów z dołączaniem nowych modułów z zadaniami, a prędkość działania znacznie wzrasta, jeżeli wykorzystuje się do pracy komputer z procesorem Pentium. Baza danych natomiast jest w formacie MS Access i mając to narzędzie można w prosty sposób zarządzać danymi. Ponadto będzie dopisany specjalny moduł oferujący uproszczoną formę dostępu do danych i możliwość ich edycji.

Prawdziwym sprawdzianem będzie dopiero właściwa eksploatacja. Niemniej jednak wstępne testy pokazały, że system sprawdza się w pracy z dziećmi. Można zatem uznać, że cel końcowy został zrealizowany

Jeśli szukają Państwo pomocy w napisaniu własnej pracy - potrzebują Państwo fachowych konsultacji to polecamy stronę [pisanie prac](#) - profesjonalna pomoc w pisaniu prac w granicach prawa.

Profilaktyka wychowawcza

Rozpowszechniające się wśród dzieci i młodzieży zjawisko uzależnień patologii społecznych, zaburzeń rozwoju rodzi potrzebę działań profilaktycznych. Według B. Gaś profilaktyka to „zapobieganie wszelkim niekorzystnym odchyleniom w psychofizycznym i społecznym rozwoju każdego ucznia. To zespół interdyscyplinarnych działań spełniających równolegle dwa cele:

Pierwszy, to wzmacnianie czynników chroniących poprzez promowanie zdrowia, umożliwianie satysfakcjonującego życia oraz rozwijanie potencjalnych możliwości. Druga natomiast eliminuje czynniki ryzyka i przeciwdziałanie im”[1].

Podjęcie się działalności profilaktyczno-wychowawczej wynikającej z programu wychowawczego szkoły to jedno z główniejszych działań pedagoga szkolnego.

Reforma szkolnictwa zakładała trzy poziomy profilaktyki wyznaczając każdemu z nich inne zadania. Głównym zadaniem profilaktyki pierwszorzędowej jest zapewnienie uczniom dobrych warunków wszechstronnego rozwoju, jak również uprzedzanie pojawienia się problemów i opóźnianie wieku podejmowania zachowań ryzykownych. W tym celu konieczne jest objęcie całej

populacji dzieci i młodzieży promocją zdrowia, dostarczenie rzetelnych informacji oraz pomocy psychologicznej i pedagogicznej w rozwiązywaniu życiowych problemów. Podejmuje się na ogół podobne działania wzmacniające niezależnie od tego, przed jakimi zagrożeniami chcemy ich chronić, np. przemoc, demoralizacja, przestępczość czy narkomania. W realizacji tych działań muszą świadomie uczestniczyć dobrze poinformowani rodzice oraz odpowiednio przeszkoleni nauczyciele i wychowawcy. Prowadzenie tych działań wspiera poradnictwo pedagoga szkolnego dla uczniów, rodziców i nauczycieli.

W zakresie profilaktyki drugorzędowej pedagog szkolny dąży do:

- zdiagnozowania ucznia, jego potrzeb i trudności,
- podejmowanie wobec tych osób działań o charakterze wczesnej interwencji, a także pomoc w rozwiązywaniu problemów, wspieranie w sytuacjach kryzysowych,
- opracowanie odpowiednich programów profilaktycznych,
- wyodrębnienia grup dzieci i młodzieży, które wychowują się w niekorzystnych warunkach, przeżywają poważne problemy prowadzące do podwyższonego ryzyka zaburzeń rozwoju, uzależnień czy patologii.

Warunkiem prowadzenia tych działań jest współpraca z rodziną oraz specjalistami w zakresie wspierania zagrożonych rodzin.

W zakresie profilaktyki trzeciorzędowej pedagog szkolny współpracuje ze specjalistycznymi ośrodkami zdrowia, pomocą społeczną, aby przez terapię, readaptację i integrację umożliwić zahamowanie negatywnych procesów, a z czasem powrót ucznia do normalnie funkcjonującej społeczności[2].

Zarządzenie Ministra Edukacji mówi, że pedagog szkolny w zakresie swojej pracy profilaktyczno-wychowawczej może prowadzić zajęcia psychoedukacyjne dla uczniów i rodziców. Ich celem jest wspomaganie wychowawczej funkcji rodziny, zapobieganie zachowaniom dysfunkcyjnym uczniom i wspieranie

ich rozwoju. Ponadto może organizować warsztaty dla rodziców i nauczycieli w celu doskonalenia umiejętności z zakresu komunikacji społecznej oraz umiejętności wychowawczych[3].

Jest wiele programów profilaktycznych, w oparciu, o które może pracować pedagog szkolny. Opracowane one zostały przez Ministerstwo Edukacji, przez wydziały zdrowia zajmujące się problemami uzależnień i profilaktyką w tym zakresie. Mają one wspólny cel i kierunek działań, którym jest powstrzymanie od zażywania środków, przez przygotowanie do podejmowania racjonalnych i samodzielnych wyborów życiowych[4].

Można wyróżnić następujące rodzaje programów:

- informacyjne, których celem jest dostarczenie informacji o wszystkich źródłach uzależnień i ich wpływie na człowieka;
- programy edukacyjne – ich celem jest kształtowanie i zwiększanie autonomii przez:
 - umiejętności interpersonalne, czyli zdolność otwartego wyrażania własnych opinii,
 - kształtowanie obrazu samego siebie jako osoby wartościowej i niezależnej,
- programy alternatywne ich głównym założeniem jest wzmaganie pozytywnej świadomości u siebie i innych, osiąganie zadowolenia przez uzyskanie pozytywnych wzmocnień i zdobycie tego wszystkiego bez sięgania po środki uzależniające. Alternatywą jest doskonalenie samego siebie poprzez samodyscyplinę, zaufania do siebie, poczucia własnej siły, niezależności;
- w programach interwencyjnych – stosowane są następujące techniki: poradnictwo indywidualne i rodzinne;
- zmiany przepisów społecznych są skierowane na społeczność lokalną, ograniczenie dostępności i dystrybucji środków uzależniających[5].

W realizacji programów profilaktycznych mogą wspierać pedagodgów i wychowawców profesjonalisci z zakresu przeciwdziałania uzaleźnieniom, lekarze i inni.

Promowane programy profilaktyczne sę:

- Zorientowane na osobę i wspieranie jej rozwoju;
- Zorientowanie na sytuację wyboru;
- Eksponujące kontekst kulturowy uzaleźnień;
- Propagujące zdrowy styl życia[6].

Posiadanie przez dzieci prawdziwych i dobrych informacji zmniejsza ryzyko uzaleźnień. Dlatego naleźy wyzbyć się przekonania, że brak informacji uchroni młodych ludzi od sięgania po używki. Naleźy jednak uważać by nie wzbudzić niezdrowej ciekawości. Nie wystarczy jednak podanie informacji o środkach uzaleźniających, ale bardziej efektywne jest wyjaśnienie mechanizmów uzaleźnienia i podkreślenia złożoności problemu – (ukazanie skutków i zagrożeń). Działania profilaktyczne ściśle więzą się z innymi rodzajami pracy opiekuńczo-wychowawczej, np. z zapobieganiem niedostosowaniu społecznemu przez kompensowanie niepowodzeń szkolnych, organizację opieki wychowawczej w czasie wolnym, rozwijanie i wzbogacanie zainteresowań i zdolności ma znaczenie profilaktyczne, a jednocześnie stymuluje rozwój. Częstotliwość działań profilaktyki uzaleźnień zaleźy od inicjatywy pedagoga, który może być ich realizatorem bądź organizatorem.

[1] B. Gaś, „*Profilaktyka w szkole*”, (w:) Zapobieganie uzaleźnieniom uczniów, pod red. B. Kamińska-Buśko, Warszawa 1997, s. 27

[2] J. Kostynowicz, „*Problemy profilaktyki w reformie oświaty*”, (w:) Problemy Opiekuńczo-Wychowawcze, 1998, nr 8, s. 4-5

[3] Zarządzenie MEN z dnia 15 stycznia 2001r., Dz. U. 2001, nr

13, poz. 110

[4] Z. Gaś, „*Profilaktyka uzależnień*”, Warszawa 1994, s. 19

[5] Tamże, s. 19

[6] Z. Gaś, „*Strategie profilaktyczne*”, (w:) Remedium 1995, nr 1, s. 24-25

Jeśli szukają Państwo pomocy w napisaniu własnej pracy - potrzebują Państwo fachowych konsultacji to polecamy stronę [pisanie prac](#) - profesjonalna pomoc w pisaniu prac w granicach prawa.

Doradztwo pedagogiczne dla nauczycieli

Pomoc pedagoga szkolnego nauczycielom polega przede wszystkim na poznawaniu właściwości intelektualnych charakterystycznych dla danego wieku rozwojowego uczniów, a także indywidualnych właściwości myślenia tych przede wszystkim, którzy odbiegają od norm rozwojowych, nie dorównując rówieśnikom lub wykraczając ponad poziom umysłowy kolegów. W indywidualnych przypadkach udzielenie nauczycielowi informacji dotyczących właściwości myślenia danego dziecka wymaga wnikliwych badań i obserwacji. Nie zawsze pedagog może sobie poradzić ze specjalistycznymi badaniami psychologicznymi. Gdyby szkoła oprócz pedagoga mogła zatrudniać psychologa, problem ten mógłby być optymalnie rozwiązany. Obecnie pedagog może kierować poszczególne dzieci na badania do poradni specjalistycznej lub posłużyć się technikami badań możliwymi do zastosowania w istniejących warunkach.

Doradztwo dydaktyczne dla nauczycieli dotyczy nie tylko pomocy w zakresie rozpoznawania właściwości intelektualnych uczniów i kierowania ich indywidualnym rozwojem. Pedagog szkolny inspirowanie nowatorstwo pedagogiczne, radzi jak modernizować pracę dydaktyczną, aby dawała lepsze rezultaty i była bardziej interesująca.

W kształceniu postaw twórczych ważnym zadaniem jest wpływanie na wartościową motywację uczenia się. Uczeń motywowany do tej pracy jedynie potrzebą spełnienia narzucanych przez dorosłych wymagań nie wykorzystuje wszystkich swoich możliwości i nie rozwija się wszechstronnie. Bogata motywacja, a zwłaszcza ciekawość poznawcza, skłaniająca do uczenia się, daje wysokie efekty i trwałą chęć ciągłego zdobywania i pogłębiania wiedzy[1].

Poradnictwo dydaktyczne dla nauczycieli jest możliwe wówczas, kiedy pedagog szkolny zna sposób prowadzenia przez każdego z nich zajęć dydaktycznych i zna rozwój intelektualny uczniów. Pedagog, upoważniony przez nauczyciela, za jego zgodą, powinien hospitować lekcje i śledzić pracę nauczyciela oraz poszczególnych uczniów.

Nie wszyscy nauczyciele potrafią krytycznie analizować swoją pracę. Zależy to od usposobienia, a także stopnia wrażliwości pedagogicznej. Niektórzy bardzo drobiazgowo oceniają własną pracę, szukając w niej przyczyn niepowodzeń szkolnych uczniów. Nauczyciele o zawyżonej autoocenie przyczyny ewentualnych niepowodzeń uczniów w nauce widzą jedynie w niewłaściwych postawach uczących się. Pedagog, przyglądając się pracy jednej i drugiej strony, może łatwiej w sposób obiektywny zauważyć popełnione błędy i w sposób życzliwy wskazać na możliwość modyfikacji pracy dydaktycznej[2].

Nauczyciele, zwłaszcza wychowawcy klas, szukają u pedagoga rady w sytuacjach, kiedy nie potrafią zrozumieć postępowania ucznia. Pedagog, gromadząc informacje o uczniach i przeprowadzając w razie potrzeby wywiady środowiskowe, może

wyjaśnić wiele problemów i pomóc wychowawcy w przezwyciężeniu trudności. Często też wspólnie wychowawca z pedagogiem ustalają metody postępowania[3].

[1] I. Jundziłł: „*Rola zawodowa pedagoga szkolnego*”, Warszawa 1980, s. 89

[2] Tamże, s. 62

[3] J. Cichowicz: „*Model pracy opiekuńczo-wychowawczej pedagoga szkolnego*”, (w:) Oświata i wychowanie, 1986, nr 37

Jeśli szukają Państwo pomocy w napisaniu własnej pracy - potrzebują Państwo fachowych konsultacji to polecamy stronę [pisanie prac](#) - profesjonalna pomoc w pisaniu prac w granicach prawa.

System informatyczny wspomagający terapię dzieci dyslektycznych

Cel pracy dyplomowej

Złożoność procesu czytania i pisania powoduje konieczność ścisłej współpracy wszystkich trzech analizatorów (integracji percepcyjno-motorycznej; patrz Podstawy psychologiczne). Dlatego też celem opracowanego zestawu ćwiczeń jest:

- usprawnianie funkcjonowania analizatora wzrokowego, słuchowego i kinestetycznego,
- stymulowanie rozwoju koordynacji wzrokowo-ruchowo-

słuchowej na materiale ortograficznym.

Dodatkowym zadaniem tego programu jest:

- wzbogacenie zasobu językowego,
- stymulowanie myślenia i umiejętności twórczych,
- ćwiczenia koncentracji uwagi,
- usprawnianie pamięci oraz
- ćwiczenia w czytaniu.

Być może przyczyni się on również do wyrównywania braków w wiadomościach i umiejętnościach uczniów.

Zamysłem autora jest, by program ten wyzwalał aktywność ucznia, zaspokajał jego potrzebę sukcesu, dawał okazję do zadowolenia z siebie i doświadczania radości z osiągnięć w pracy. Jak wiadomo, sukces sprawia, że dziecko zyskuje poczucie własnej wartości, co jednocześnie mobilizuje do dalszych działań, sprzyja kształtowaniu potrzeb poznawczych i motywacji do nauki.

Funkcje programu widziane oczami psychologa

Urozmaicone formy ćwiczeń, stosowanie gier i zabaw oraz sam fakt pracy z komputerem uwzględniają upodobania dziecka i z pewnością budzą jego zainteresowanie.

Materiał ortograficzny dotyczy pisowni wyrazów z ó i u. Uporządkowany został według zasad ortografii po to, aby korzystający kształcił w sobie umiejętność odwoływania się do nich i stosowania ich w praktyce. Chodzi tu przede wszystkim o to, by użytkownik potrafił dostrzec, że dany wyraz podlega konkretnej zasadzie.

Obserwacje dzieci dyslektycznych wydają się potwierdzać fakt, że nie potrafią one korzystać z teoretycznej znajomości reguł pisowni. Dlatego opracowany zestaw ćwiczeń jest adresowany

głównie do uczniów-dyslektyków klas IV-VIII szkoły podstawowej. Z pewnością byłby też pomocny dla uczniów szkół ponadpodstawowych z poważnymi deficytami funkcji percepcyjno-motorycznych. Innym uczniom mógłby służyć jako zabawa, dzięki której mogliby nie tylko bawić się, ale i utrwalać pisownię w zakresie ó, u. Dodatkowym walorem jest rozwój funkcji analizatorów wzrokowego, słuchowego i kinestetycznego. Uczniowie klas młodszych mogą napotkać na trudności, niezbędna byłaby więc pomoc i kontrola osoby dorosłej.

Ogromną zaletą programu jest stopniowanie trudności. Przechodzi się bowiem od ćwiczeń odwołujących się tylko do jednej zasady ortograficznej aż do bardziej złożonych i wymagających opanowania coraz większych partii materiału dydaktycznego.

Różnorodność ćwiczeń pozwala dostosować je do indywidualnych możliwości dziecka. Ważne jest jedynie, by korzystający z tych zadań wykonywał je systematycznie i ćwiczył wszystkie funkcje percepcyjno-motoryczne. Pozwoli to m.in. na korektę funkcji zaburzonych i wytwarzanie prawidłowych mechanizmów kompensacyjnych, w których funkcje sprawne wspierać będą słabiej rozwinięte we wzajemnej integracji.

W porównaniu do pracy z terapeutą, która bazuje na metodzie ołówek-papier, wykorzystywaniu zestawu gier planszowych, cechą ujemną tego programu wydaje się być brak ćwiczeń w pisaniu, a tym samym w wytwarzaniu nawyku (ruchowego) poprawnej pisowni. Uzupełnieniem mogłoby być opracowanie w formie książkowej lub zeszytu do ćwiczeń w pisaniu.

[kontynuacja tej **pracy** jeszcze w tym miesiącu]

Jeśli szukają Państwo pomocy w napisaniu własnej pracy - potrzebują Państwo fachowych konsultacji to polecamy stronę [pisanie prac](#) - profesjonalna pomoc w pisaniu prac w granicach prawa.

Weryfikacja hipotez badawczych: podsumowanie wyników badań własnych

z pracy magisterskiej o cyberprzemocy

Z analizy wyników badań własnych zebranych za pomocą dwóch kwestionariuszy ankiety wynika, iż w środowisku cewickiej i lęborskiej młodzieży gimnazjalnej i licealnej, a także wśród uczniów szóstej klasy szkoły podstawowej istnieje zagrożenie jej rozwoju psycho-fizycznego telewizją i Internetem.

Częściowo potwierdziły się także hipotezy szczegółowe.

W pracy założono, że oglądanie scen przemocy w telewizji przez młodzież cewicką i lęborską, a także dzieci szóstej klasy szkoły podstawowej wpływa destrukcyjnie na ich rozwój psycho-fizyczny i objawia się: nasileniem stanów lękowych, upośledzeniem relacji rodzinnych oraz wyzwoleniem w nastolatku zachowań agresywnych. Przyjęto również, że sceny przemocy oglądane przez młodzież cewicką i lęborską, jak i dzieci szóstej klasy szkoły podstawowej na ekranie komputera i w Internecie wpływa niszcząco na ich rozwój psycho-fizyczny: prowadzi do powielania zachowań brutalnych zaobserwowanych w świecie wirtualnym, w świecie rzeczywistym; objawia się zaniedbaniem obowiązku szkolnego, zanikiem relacji towarzyskich z rówieśnikami i problemami ze zdrowiem.

Uzyskane wyniki pozwalają stwierdzić, że oglądanie scen przemocy może wyzwolić w młodym człowieku stany lękowe.

Większość ankietowanych (młodzież cewicka i lęborska) stwierdziła, że w czasie oglądania brutalnych scen przemocy odczuwa strach i lęk oraz przyspieszoną akcję serca. Konsekwencją takiego stanu może być bojaźliwość, nerwowość i strachliwość. Czynnikiem nasilającym te odczucia jest fakt samotnego oglądania telewizji przez większość ankietowanych.

Jak się okazuje większa część badanych ma prawidłowe relacje z rodzicami. Nie zaobserwowano dodatniej korelacji pomiędzy oglądaniem scen przemocy w telewizji, a upośledzeniem relacji rodzinnych.

Niepokojący jest fakt powielania zachowań zaobserwowanych na ekranie telewizora, czy w Internecie w świecie rzeczywistym. Duży odsetek badanych stwierdził, że powiela zachowania agresywne, i przejawiają się one głównie w biciu, kopaniu i szturczeniu.

Ankietowana młodzież w większości przyznała, że w telewizji, czy Internecie ogląda programy nieodpowiednie dla ich grupy wiekowej. Szczególne niebezpieczne dla badanej grupy wiekowej są strony zawierające treści pornograficzne i seksualne (różnego rodzaju dewiacje, patologie seksualne). Obrazy takie zarejestrowane w tak młodym wieku mogą doprowadzić do wynaturzeń seksualnych, które nie pozwolą na prawidłowe funkcjonowanie w życiu dorosłym.

Badana młodzież to w głównej mierze osoby osiągające oceny dostateczne. Niewielki odsetek badanych wskazał na otrzymywanie stopni dobrych i bardzo dobrych. Taki stan rzeczy może wynikać po pierwsze: ze spędzania wielu godzin przez ekranem telewizora i komputera (średnio do 3h dziennie) oraz poświęcaniu niewiele czasu na naukę (od 1 do 3h).

Większość badanych w wieku gimnazjalnym i licealnym zadeklarowała brak problemów w relacji z rówieśnikami i ze zdrowiem. Wobec tego nie można doszukać się związku pomiędzy oglądaniem scen przemocy w telewizji i w Internecie, a

stosunkami z rówieśnikami, czy stanem zdrowia.

Grupą o wiele bardziej zagrożoną obrazami przemocy płynącymi z cyberkultury są dzieci. Z analizy wyników badań przeprowadzonych na rodzicach uczniów szóstej klasy szkoły podstawowej wynika, że większość dzieci:

- ma w pokoju telewizor i komputer z dostępem do Internetu,
- spędza średnio od 2-3h na oglądaniu telewizji, korzystaniu z komputera lub komputera podłączonego do sieci Internet,
- powiela brutalne zachowania zaobserwowane na ekranie telewizora lub komputera,
- reaguje emocjonalnie na sceny zaobserwowane w telewizji lub na ekranie komputera (co może doprowadzić do wykrystalizowania się stanów lękowych – podłoże emocjonalne),
- cierpi na choroby układu kostnego (np. skolioza),
- jest otyła,
- wykazuje symptomy uzależnienia się od telewizji czy komputera (objawia się to np. trudnością w przekonaniu dziecka do spędzania czasu wolnego w inny sposób niż na oglądaniu telewizji, czy korzystaniu z komputera),
- ogląda w telewizji i Internecie programy nieodpowiednie dla ich wieku, co w konsekwencji może prowadzić do nieprawidłowej socjalizacji młodego człowieka do życia w społeczeństwie.

Jeśli szukają Państwo pomocy w napisaniu własnej pracy - potrzebują Państwo fachowych konsultacji to polecamy stronę [pisanie prac](#) - profesjonalna pomoc w pisaniu prac w granicach prawa.